

Curierul Adventist

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXVIII

IANUARIE 1991

La sărbătoarea nașterii Domnului

„Și iată că steaua pe care o văzuseră în răsărit, mergea înaintea lor“ Matei 2,9

Creștinătatea întregă acordă o deosebită atenție sărbătorii nașterii Domnului. Pretutindeni oamenii se îndreaptă, în inimile și sufletele lor, spre ieslea din Betleem, spre minunea întrupării Fiului lui Dumnezeu, care devine astfel și Fiu al omului. Ocazie festivă, o invitație la introspecție, la cercetarea vieții și la estimarea iubirii divine ce a coborât cerul pe pământ și ne-a proiectat în centrul interesului divin, „fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3,16).

Pe bună dreptate rostea serva Domnului, în fața acestui gest incredibil: „Minunează-te cerule și rămii încremenit pământule“.

H. Thielicke spunea că, „atunci când sînt întrebat de ce sărbătoresc eu — creștin fiind — aniversarea nașterii Domnului, primul meu răspuns este acela că fac acest lucru pentru că ceva s-a întimplat **cu mine** și de aceea, fiind receptiv față de eveniment și consacrin-

du-mă acestei experiențe, cred că ceva se poate întimpla, poate avea loc **în mine**“.

Trebuie să înțelegem că religia creștină nu este un sistem de dogme și ritualuri. Religia creștină nu este o teorie, ci ea se cuprinde într-o persoană: **Isus Hristos, Mintuitorul, Răscumpărătorul, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului**. De aceea, conceptul de Dumnezeu nu trebuie să fie acela al unei forțe mute în macrocosmosul infinit, ci al Ființei supreme, iubitoare, ce, coborînd din ceruri, vine aici, jos, în valea plîngerii și a umbrelor morții și se așează alături de mine, nu pentru a deveni asemenea mie, ci pentru a mă ajuta să urc ... spre lumină, spre adevăr, spre desăvîșire împreună cu El.

Acesta este simțămîntul meu atunci cînd, în entuziasmul sărbătoresc al aniversării nașterii Domnului, privesc, în imaginația mea, la Pruncul Divin din ieslea Betleemului. Este acolo un Prunc asemenea fiilor oamenilor, dar, cît de diferit de ei ... de noi ... de mine. Înțeleg astfel, acum, ce n-am înțeles mult timp, și anume, că El, pe

care Universul întreg nu-L poate cuprinde, care este Izvorul vieții și al măreției creatoare a venit aici, în această lume a durerii și morții, în această lume a lucrurilor neînsemnate, în lumea tragediilor umane, lumea celor fără adăpost ca unul care nu avea unde să-și plece capul, în lumea expatriaților, o lume a fiilor pierduți, a bătrînilor lipsiți de sprijin, o lume debusolată, o lume a temerii, o lume în care valorile morale sînt tot mai puțin căutate, o lume a incertitudinii politice, economice și morale.

Leagăn și cruce, iată cele două realități extreme ale curbei viețuirii pămîntești a Fiului lui Dumnezeu. Cele două momente de o valoare veșnică, ce au făcut posibilă mîntuirea neamului omenesc. Trebuie să admitem că nici o ființă muritoare nu putea merge mai profund decît atât. Nimeni nu putea călca pe acest drum și nimeni nu putea realiza, cu greutatea veșniciei și a nimicirii păcatului și, impli-

(Continuare în pag. 1)

Post scriptum

la ce-a de a 55-a sesiune
a Conferinței Generale

Sîmbătă seara, 14 iulie a.c., din micul dar cochetul părculeț din imediata apropiere a complexului unde s-au ținut lucrările celei de-a 55-a sesiuni a Conferinței Generale, priveam, cu nostalgie în suflet, cum începeau să se stingă luminile în Hoosier Dome. Ultimii întirziați plecau spre locurile de odihnă... Indianapolis 1990... a intrat în istoria adventă.

Va însemna acest eveniment și altceva în viața bisericii decât numai... o altă sesiune a Conferinței Generale? Un show bisericesc de proporții mondiale? Dar pentru mine? Dar pentru frățietatea adventă din satele și orașele din România? Dar pentru cei — așa cum se estima — peste 100 de participanți din România?

Cu aceste gânduri am plecat spre hotel, după ce întinericul a cuprins întreg complexul Hoosier Dome. Cînd, de unde și cu cine va începe acel reviriment spiritual ce va culmina în ploaia tîrzie, strigarea cea mare și venirea Mîntuitorului?

A reușit, oare, această a 55-a sesiune a Conferinței Generale să fixeze bine prioritățile noastre ca biserică? Dar ca slujitori ai Evangheliei? Dar... pentru propria noastră mîntuire?

În timpul sesiunii, înainte și după, mulți căutau să vadă cît mai mult, să cunoască oricît de mult, să intre în posesia a cît mai multe (cărți, reviste, aparate de tot felul, etc.).

Îmi stăruie în minte imaginea unui coleg mai tînr care descoperea pentru prima dată bucuria participării la o ase-

menea întîlnire. Era fericit. Descurcăreț cum este, intră în posesia unui ecuson „special“ ce-i oferea o „aură“ aparte. L-am urmărit cu simpatie, cu interesul descifrării psihologiei umane în asemenea situații. Cînd lucrările s-au terminat, cînd, de-acum, trebuia să coborîm printre „muritori“, ceva se rupea parcă în ființa lui. Ca și ucenicii pe vremuri, suporta greu revenirea în valea plingerii și a nevoilor omnirii.

Am învățat atunci lecția ce nu-ți este dat s-o înveți decât atunci cînd ești pregătit sufletește s-o poți recepta. Am învățat că LOCUL nostru, ROS-TUL nostru, MENIREA noastră și GLORIA noastră sînt acolo... jos, unde nevoile oamenilor sînt stringente. Ne vom implini rațiunea existenței noastre numai atunci cînd oamenii cărora le predicăm Evanghelia vor vedea pe Isus în faptele iubiri. Cînd Hilda, Edi, Gheorghe, Costică și Ioan vor simți iubirea noastră, cînd vom trece de la o milostenie pasageră la un interes plin de iubire și constant pentru zecile de mii de oameni, din tîrgurile și piețele țării, care

au nevoie de iubirea noastră, și, aceasta fără nici o dorință de publicitate.

Cînd, plecînd de pe podiulul de la sala Polivalentă sau de la sala Palatului, ne vom inchina energia și iubirea sufletului nostru „celor mai neînsemnați frați“ ai Domnului Hristos, atunci am înțeles chemarea Evangheliei. Cînd vom fi dispuși, din iubire nepublicitară, să ne identificăm realmente cu nevoile oamenilor, atunci slujim lui Dumnezeu. Înțeleg mai bine acum de ce Domnul Isus era mai aproape de vameși, de văduve și de pescari, mai aproape de Maria din Magdala decât de soția lui Pilat, de ce spune Mîntuitorul, cu profunde semnificații: „MILA voiesc iar nu jertfe“ (Matei 9,13).

„Lumea“, spunea fr. Bocala „are nevoie de Isus. Biserica trebuie să experimenteze învierrea lui Lazăr pentru a atrage atenția lumii asupra Domnului Hristos“. Este nevoia mea și nevoia noastră...

Dumitru Popa

Indianapolis,
14 iulie 1990

„Putem iubi pe cei ce nu pot fi iubiți, numai dacă mai întîi am devenit copii ai Tatălui nostru din ceruri“.

La sărbătoarea nașterii Domnului

(Urmare din coperta I)

cit, a morții, ceea ce a realizat Cel ce S-a născut ca Prunc în ieslea Betleemului...

Dacă mă gândesc bine, nu pot să nu rețin faptul că nu este nevoie ca mai întâi să „ajung sfânt și nobil“ pentru ca să pot avea părtășie cu El, ci El, cu picurii de miere, de smirnă și casia pe buze, ne spune: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați...” Veniți! Și nu există profunzimi ale sufletului meu, ale ființei mele, în care El să nu fie prezent, în care El să nu mă întilnească, să nu dea sens și să nu innobileze viața mea și valoarea creștinismului meu. Să mă înconjoare cu iubirea Sa și să fie locul unde se realizează prezența Lui și întoarcerea mea zilnică spre El.

Ieslea din Betleem îmi spune că, odată, cindva, acum aproape două mii de ani, în istoria planetei noastre a avut loc un eveniment deosebit. Cineva a venit spunând că este Fiul lui Dumnezeu, declarând categoric: „Eu și Tatăl una sintem“ și a demonstrat legitimitatea susținerilor Sale prin adâncimile la care a ajuns. Curios lucru pentru mândria omenescă! Un Fiu de Dumnezeu care Își apără titlul Său cu un argument nefiresc pentru concepția umană, argumentul că El este frate cu cel mai sărac

și cel mai vinovat, că, în virtutea acestei relații familiale, El ia asupra Sa povara păcatelor lor. Omul firesc ia notă și dă din cap dezaprobator și plin de neîncredere.

De-a lungul tuturor secolelor, omul s-a luptat pentru infirmitate, pentru impunerea ideilor proprii și a persoanei sale. De la un capăt la altul al lumii a curs sînge și s-au înălțat cimitire, holocausturi pentru ideea supremației. Nici bisericile n-au făcut și nici nu fac notă aparte. O, Doamne, întoarce-ne la ieslea Betleemului și du-ne la Golgota pentru a înțelege nimicnicia mândriei și orgoliului. Învață-ne să vedem, în Betleem, blindețea și smerenia inimii fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu!

De aceea, mă plec în adorare înaintea lui Dumnezeu pentru că, în iubirea Sa, a venit să caute și să mintuiască ce era pierdut. De aceea îl ador și mă închin Lui.

Un lucru este să stai entuziasmat înaintea unui Creator al nenumăratelor galaxii și sisteme solare, ca și al microcosmosului unui atom, în fața unei Inteligențe supreme care a conceput și a adus la existență creațiunea universului și a lumii, care a pus la punct legea cauzei și efectului și care face ca planetele să-și urmeze cursul pe orbitele lor... să rămii extaziat și, ... cu totul altceva este să știi din experiență proprie că este **Cinova** care te cunoaște, Cineva care Se întristează atunci cînd, cu încăpăținare, mergi pe drumul tău, pentru că pe El L-a costat mult posibilitatea reconvertirii vieții tale. El a investit, în realizarea posibilității sfințirii tale, viața Sa de la leagăn la crucea Golgotei, pentru ca să fie **Steaua** către care tu să privești și care să-ți conducă mersul vieții, **Toiagul** pe care să te sprijini și **Izvorul** din care să bei. Iată ce ne trebuie nouă! Iată de ce mă plec, în adorare, înaintea tainei iubirii lui Dum-

nezeu! Iată de ce privesc dincolo de ceea ce este festiv, de brazi și „O, Betleem“, căci atunci cînd cineva este interesat în persoana mea, cînd este dispus să împartă cu mine bucată uscată de piine și zdrențele mele, numai pentru a mă putea readuce la asemănarea cu El, aceasta revoluționează viața mea.

Aniversarea nașterii Domnului ne învață că, dacă dorim să cunoaștem pe Dumnezeu, atunci trebuie să începem, în relațiile noastre cu lumea, dintr-un alt punct și anume, de la **Fruncul** din ieslea Betleemului și pînă la tainele lumii în care există ieslea Betleemului și, atunci, dacă există **Copilul**, El este centrul și inima lumii întregi. Iată lecția pe care, aniversarea nașterii Domnului Isus Hristos trebuie să ne învețe.

Privind astfel la Centrul acestei lumi — ieslea Betleemului și crucea Golgotei — atunci am o vedere clară și plină de strălucire. Văd acolo miracolul iubirii ce coboară pînă în profunzimea vieții. Să nu ne îndreptăm spre periferiile vieții, acolo unde sfințirea multă, ci să ne ațintim privirile spre Centrul și circumferința vieții noastre — **ISUS HRISTOS!**

Și H. Thielicke remarcă: „Lucrul extraordinar este acela că taina vieții nu este iluminată de o formulă, ci, mai degrabă, de o nouă taină, **Vestea cea bună**“ pe care trebuie s-o cunoaștem, s-o credem și anume, aceea că Dumnezeu a devenit om, Fiul lui Dumnezeu a devenit Fiul omului, iar eu, însinguratul, săracul, nebăgatul în seamă de nimeni și ignoratul de cei ce au făcut din ei înșiși centrul vieții lor, nu mai sînt singur în noaptea omenirii. Nu!

În murmurul clinchetelor argintii ale clopotelor și-n refrenul cîntecelor betleemice, în suflet am asigurarea: „Și iată

CUPRINS

● La sărbătoarea nașterii Domnului	C. 1
● Post scriptum	C. 2
● Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu	2
● Pastori independenți	4
● Primul congres al tinerețului	7
● In memoriam (Ghe. Saftcu)	9
● La drumuri și la garduri	10
● Un om al lui Dumnezeu	12
● In memoriam (V. Tolan)	13
● Te iubesc cu o iubire vecinică	14
● Sonet	15
● Sfârșit de cale	16

(Continuare în pag. a 7-a)

Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?

„Isus a auzit că
l-au dat afară ; și,
cînd l-a găsit, i-a
zis : Crezi Tu în
Fiul lui Dumnezeu ?”

Ioan 9,35

Cercetînd Evanghelia, găsim, în cuprinsul ei, numeroase pilde sau parabole și numeroase minuni. Primele exprimă atotștiința iar ultimele atotputernicia Mîntuitorului. Dar toate ne conving despre divinitatea Lui, despre realitatea că este Fiul lui Dumnezeu, „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”. Sutașul și cei ce păzeau pe Isus pe Golgota au zis : „Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu” (Matei 27,54).

În Ioan 9, este descrisă minunea prin care Domnul Isus Hristos a vindecat pe orbul din naștere. Ulterior, cînd l-a găsit, l-a întrebant : „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu ?” Acesta a răspuns : „Și cine este, Doamne, ca să cred în El ?” (v. 35,36). Să reținem ciudătenia răspunsului dat de acest om. Fiul lui Dumnezeu l-a binecuvîntat cu vederea fizică. Și totuși el nu cunoaște, nu proslăvește, nu preamărește pe Fiul lui Dumnezeu și nu crede în El.

Dar oare noi, care am primit multiple și mărețe daruri și binecuvîntări, credem cu adevărat în Fiul lui Dumnezeu ? Care este răspunsul ce-l dăm fiecare personal la această întrebare pusă de Acela care cunoaște inimile și răunchii (Ier. 11,20) și tainele sufletelor noastre ? Poate cineva ar răspunde : „Eu sînt adventist, am făcut legămînt cu Domnul prin botez și sînt membru într-o comunitate, particip la toate serviciile divine, păzesc Legea, sfințesc Sabatul Zilei a Șaptea, dau zeciuială, fac, fac toate eforturile ca să-L slujesc pe Dumnezeu, Făcătorul și Răscumpărătorul meu”. Dar întrebarea este precisă : „Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu ?” Întrebarea necesită un răspuns precis, direct, imediat.

Întrebarea din Evanghelia este de o importanță excepțională datorită Persoanei care o pune, datorită conținutului și persoanei căreia i se adresează și scopului acesteia.

Însuși Fiul lui Dumnezeu pune întrebarea amintită. Și știm că El nu S-a preocupat de lucruri banale, de lucrurile pieritoare ale acestei lumi. Deși I S-a cerut, El a refuzat să judece litigiul privind împărțirea

moștenirii între doi frați (Luca 12,13,14). Domnul Isus a îndreptat atenția oamenilor către moștenirea nestrîcătioasă a valorilor veșnice și desăvîrșite din Împărăția lui Dumnezeu.

Prin conținutul ei, întrebarea ne pune în fața conștiinței problema crucială a mîntuirii noastre. În stare de disperare, „cînd a scos sabia și era să se omoare”, temnicerul din Filipi a întrebant ce trebuie să facă pentru ca să fie mîntuit. Pavel și Sila i-au răspuns : „Crede în Domnul Isus și vei fi mîntuit” (Fapte 16,28-31). Fiul lui Dumnezeu a spus : „cine crede în Mine are viața veșnică” (Ioan 6,47). Apostolul Petru, plin de Duhul Sfînt, a zis în fața sinedrului : „În nimeni altul nu este mîntuire...” (Fapte 4,12). Iar apostolul Ioan, de asemenea, scrie : „Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său (1 Ioan 5,11).

Întrebarea este adresată imediat și direct orbului din naștere dovedind că vederea fizică nu este suficientă pentru a fi mîntuit, ci este necesară vederea spirituală constînd în a crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Dar tot ce a fost scris mai înainte este pentru învățatura noastră” (Rom. 15,4). Așa fiind, ea ni se adresează, indirect, și nouă, fiecărui în parte, trebuind să-i dăm răspunsul pozitiv.

Întrebarea Domnului Isus Hristos nu este retorică. Ea ne obligă să coborîm în noi înșine, fiecare să se cerceteze pe el însuși și apoi să declare cu toată fermitatea : „Cred Doamne !”, închinîndu-I întreaga noastră viață. În adevăr, după ce Fiul lui Dumnezeu S-a descoperit zicîndu-i : „Cel ce vorbește cu tine, Acela este”, orbul a crezut și s-a închinat Domnului (Ioan 9,37,38).

Ce trebuie să credem ca să fim mîntuiți și să primim viața veșnică ? Trebuie să credem că Domnul Isus este „Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu” (Matei 16,16), Jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, Mîntuitorul nostru. (Ioan 4,10-14). Vom fi fericiți numai dacă credem și îl primim pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu și Hristosul, Mîntuitorul nostru per-

sonal, Jertfa de ispășire pentru toate nelegiuirile noastre (Matei 16,17; Ioan 1,12; Isaia 53,5.6).

În adevăr, „prin credința din inimă se capătă neprihănirea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mîntuire“ (Rom. 10,10). Apostolul Pavel ne învață să ducem lupta cea bună a credinței și să apucăm viața veșnică la care am fost chemați (1 Tim. 6,12). Dar credința mîntuitoare în Fiul lui Dumnezeu nu trebuie să rămînă la nivelul unor generalități, a unei doctrine abstracte. Nu este suficient să credem că Isus este Fiul lui Dumnezeu și Mîntuitorul lumii. Această situație încă nu ne aduce putere și har pentru nașterea din nou și schimbarea vieții, nici siguranța neprihănirii, iertării, mîntuirii și vieții veșnice și nici curajul, calmul mîngierea și speranța în încercări și în fața morții. Credința trebuie să devină o realitate vie, un raport personal, constînd în legătura lăuntrică între sufletul credinciosului și Mîntuitorul lui personal, dovedită prin umblarea cu Dumnezeu, după cum este scris: „cel neprihănit va trăi prin credință“ (Rom. 1,17). Despre Enoh și Noe se arată că au umblat cu Dumnezeu (Gen. 5,24; 6,9).

Pentru ilustrare amintim experiențe fraților moravi și a reformatorului John Wesley.

În anul 1736 J. Wesley pleca din Anglia în America pentru lucrarea de evanghelizare. Pe aceeași corabie călătoreau niște

germani emigranți ce făceau parte dintre creștinii numiți „frații moravi“, urmași ai lui Jan Hus. Reformatorul englez a observat marea seriozitate a credinței acestora manifestată în comportamentul lor. Ei au dat dovadă constantă de smerenie și blîndețe. Frații moravi făceau servicii, pentru ceilalți călători, pe care nici un englez nu le-ar fi făcut și pentru care nu cereau și nu primeau nici o plată. Dacă erau batjocoriți, loviți sau trîniți, se ridicau liniștiți și plecau fără murmur. În timp ce intonau un psalm, cu care începeau serviciul divin, s-a stîrnit o mare furtună care era gata să producă naufragiul corabiei. Aceasta a generat o spaimă de moarte celorlalți călători care scoteau strigăte îngrozitoare. Dar frații moravi, cu calm, au continuat serviciul divin ca în condițiile unei călătorii în deplină securitate. Ei au demonstrat că nici moartea nu este în stare să-i despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul. După încetarea furtunii, el a întrebat pe un creștin morav dacă nu s-a speriat de moarte și a primit răspunsul negativ. Apoi l-a întrebat dacă femeile și copiii lor nu s-au speriat și i-a răspuns: „Nu, femeile și copiii noștri nu se tem de moarte“. Frații moravi au umblat cu Dumnezeu și au trăit prin credință. După ce au ajuns în America, misionarul englez s-a interesat de la pastorul fraților moravi care este secretul atitudinii lor liniștite chiar și în fața morții și a cerut unele sfaturi. Pastorul însă l-a întrebat dacă se cunoaște pe el însuși, dacă îl cunoaște pe Domnul Isus Hristos și dacă l-a primit ca Mîntuitor al său personal, dacă este un copil al Tatălui din cer. Discuția a răscolit sufletul misionarului. El a devenit foarte nemulțumit de starea lui sufletească, deoarece avea o credință de vremuri bune însă se tulbura în fața morții și nu putea declara că pentru el moartea este un cîștig (Filip. 1,21). Reîntors în Anglia, era obsedat de gîndul de a abandona lucrarea de predicare a Evangheliei pentru că îi lipsea credința necesară. Însă, între frații moravi a pri-

mit sfatul să predice credința în Domnul Isus pînă cînd o va avea, iar după ce va poseda credința, să predice pentru că o are. După mare frămîntare, el mărturisește simțămîntul că este un mare păcătos dar că, în privința mîntuirii, crede în Hristos și numai în Hristos care a luat în trupul Său pe cruce, păcatele lui — chiar pe ale lui — izbăvinduo-l astfel de legea păcatului și a morții. El a luat hotărîrea de a predica numai despre credința în harul fără plată al Domnului Isus pentru mîntuirea omului păcătos. Atîta timp cît J. Wesley a încercat să cîștige mîntuirea prin ajunări, prin posturi, prin rugăciuni și eforturi proprii, prin fapte bune, a rămas neputincios, gata să se prăbușească în strimtorări. Dar, primindu-L, prin credință, pe Fiul lui Dumnezeu ca Mîntuitor personal pentru că l-a răscumpărat din moarte și păcat, se spune că el a evanghelizat două continente: Europa și America (T.V./232 ed. 1947).

Neprihănitul Iov era conștient că i se va nimici pielea și nu va mai avea carne, dar el avea o legătură personală cu Fiul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul său personal, pentru că el credea în moarte, înviere și Împărăția slavei. De aceea, Iov spune: „știu că Răscumpărătorul meu este viu și că Se va ridica la urmă pe pămînt... voi vedea totuși pe Dumnezeu. **Îl voi vedea și-mi va fi bineviitor. Ochii mei îl vor vedea... Sufletul meu tinjește de dorul acesta înlăuntrul meu**“ (Iov. 19,25—27).

Creștinul înrădăcinat și zidit în Hristos, îmbrăcat în Hristos poate declara: „Fiul lui Dumnezeu este Mîntuitorul meu personal, căci a luat păcatele mele în trupul Său pe cruce și sînt socotit îndreptățit și încep să trăiesc de acum și de aici viața veșnică pe care o voi continua în Împărăția slavei Sale. Pentru că sînt mîntuit de acum voi mărturisii, voi proslăvi pe Fiul lui Dumnezeu și voi împlini legea divină prin harul și puterea Domnului Hristos ca urmare firească a faptului că sînt mîntuit“.

(Continuare în pag. a 5-a)

Slujitori sau pastori

independenți:

„Folosirea directă, deschisă, a mărturiilor“.

Un număr de grupări sau persoane individuale și-au asumat sarcina de a vesti, de a face cunoscut, ceea ce ei numesc „mărturiile directe“. Unii au simțământul că au fost aleși de Dumnezeu pentru a merge pretutindeni și în orice loc pentru a transmite o astfel de solie.

Dar apostolul Pavel ne cere să „cercetăm toate lucrurile și să păstrăm ce este bun. Feriți-vă de orice se pare rău“ (1 Tes. 5,21.22). Scopul pe care îl urmărim în acest articol este acela de a căuta să înțelegem :

- Ce este mărturia directă, deschisă ?
- Care sînt beneficiile francheții, ale onestității ?
- Care ar fi folosirea improprie a mărturiilor directe, deschise ?

— Ce teme (subiecte) dacă sînt prezentate în puterea Duhului Sfînt, ajută cel mai mult în aducerea unei reînviări și a unei vieți spirituale sfînte ?

Printre adventiștii de ziua a șaptea, „mărturiile directe, deschise“ se aplică, în general, la mesajul laodicean din Apocalips 3,14-22.

După 1844 adventiștii sabbatarieni încă mai gîndeau despre ei că se aflau în perioada istorică a bisericii din Filadelfia. Atunci, în 1856, James White a uimit pe păzitorii Sabatului, arătîndu-le că sînt laodiceeni (H. Spalding, II/Origin and History, pag. 287).

O reînviere ce moare

Răspunsul sau reacția a fost surprinzătoare. Cu numai 2000

de adventiști păzitori ai Sabatului, la data aceea, sute de scrisori au fost primite la Review and Herald, mulțumind lui James White pentru faptul că le-a vorbit deschis, direct. O reînviere a avut loc, dar din nefericire, ea n-a durat mult. Istoricul Arthur W. Spalding redă, în rezumat, cele ce au avut loc atunci :

„Asemenea unui șoc electric, solia laodiceană a avut acces la membri.

Ea a lucrat cu putere în inimile adventiștilor de ziua a șaptea. A avut loc o întoarcere spre Dumnezeu... Aceasta a rezultat în înălțarea doctrinei îndreptării prin credință... Dacă ar fi avut un curs liber, vestirea mesajului Evanghelic... s-ar fi terminat în curînd.

Dar lucrarea făcută n-a fost destul de categorică. În general, oamenii au fost mulțumiți cu jumătăți de măsură, puțină agitație și apoi o întoarcere și rămânere la cele vechi... S-au mulțumit cu puțină biruintă. Și, fiind astfel mulțumiți, ei au apostaziat" (Felix Lorenz, „The Only Hope“ pag. 44—45).

Treizece luni mai târziu, Ellen G. White a scris un mesaj intitulat „Zguduirea“ (1 T/174-184). În acest mesaj ea a arătat că a văzut două grupe. Una care a răspuns acestei noi înțelegeri a soliei laodiceene printr-o serioasă și zeloasă căutare a lui Dumnezeu, grupa cealaltă, indiferentă și lipsită de interes, necăutând pe Dumnezeu.

Ellen G. White a continuat să descrie ceea ce putea să fie o puternică proclamare a mesajului laodicean, o zguduire, noi membri intrând în biserică, ploaia târzie, un timp de mare confuzie printre națiuni și revenirea Domnului Hristos.

Ea declara: „Mărturia Martorului Credincios nu a fost nici pe jumătate primită. Mărturia solemnă de care depinde destinul bisericii, a fost puțin estimată, dacă nu cu totul ne luată în seamă“ (pag. 181).

Aceasta a fost în anul 1857. Ce putem învăța de la o reînviore care a murit?

Ce dorește Dumnezeu să facem cu mesajul laodicean acum, când intrăm în decada anilor 1990—2000? Mărturiile directe, deschise, vor aduce o vindecare deplină de încropeala noastră și o soluție pentru problemele noastre, cum de exemplu, problema familiilor destrămate?

Perspective istorice

În scrierile sale, E.G. White, folosește expresia „mărturie directă, deschisă“, în mod moderat.

În timp ce mă aflu în comitetul unei instituții ce se susține singură, am auzit atît de mult despre mărturia directă, încît am tras concluzia că scrierile Ellenei White trebuie să fie pline de această expresie. Dar indexul scrierilor Ellenei White, conține numai două referințe sub expresia „mărturie directă“ — ambele făcînd referire la o declarație din 1904.

Discul cu laser ce conține concordanta scrierilor Ellenei White, care conține referințe la aproape toate cele 35.000 de cuvinte folosite de serva Domnului, descoperă faptul că în toate scrierile ei, expresia „mărturie directă“ se găsește de aproximativ 60 de ori, în majoritatea cazurilor făcute în prima treime a timpului activității sale.

Uneori E.G. White a folosit expresia într-un context ce nu are nici o legătură cu mesajul laodicean.

În cartea „Dietă și Hrană“, de exemplu, ea scrie în 1864 despre „mărturiile date împotriva îngăduințelor vătămătoare prin folosirea ceaiului, cafelei și tutunului (prizat sau fumat — pag. 428). Orice mărturie cu privire la orice subiect legat de viața creștină — dacă este dată într-un mod direct, deschis și sincer și, de asemenea, într-un mod creștinesc — poate fi numită o mărturie deschisă, directă.

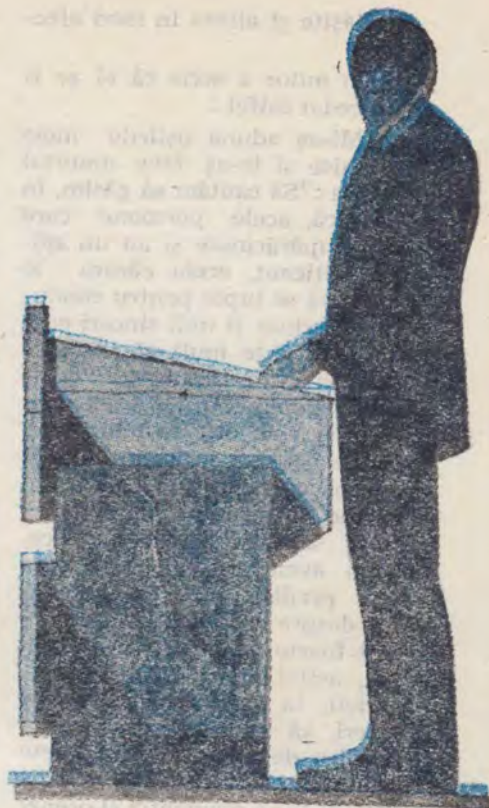
Oricine simte povara de a predica subiecte directe, deschise, are nevoie să fie el însuși sincer și deschis. Cuvîntul lui Dumnezeu exclude orice agendă secretă și manevre de după cortină (în spate) în încercarea de a reforma biserica. Cuvîntul Său interzice în totul orice subminare subtilă a încrederii în biserică.

În Apoc. 3,14-22, mustrarea directă, deschisă, a Domnului Hristos, este amestecată cu iubire, compasiune și blîndețe. El condamnă încropeala și mîndria noastră, dar în mod milostiv oferă aurul credinței și iubirii, hainele albe ale neprihănirii Sale și alifia pentru ochi pentru un mai clar discernămint.

„Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc“, ne spune El. „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cîna cu el și el cu Mine“ (vers. 19,20).

Un mesaj frumos

Oare nu face aceasta ca mesajul laodicean să fie un mesaj frumos? Mustrarea este puternică, dar cît este de prețios aurul, cîtă siguranță aduc hainele

albe, cît de bine este să poți vedea în mod clar, să poți lua loc într-o plăcută comuniune cu Isus!

Satana cunoaște foarte bine puterea soliei laodiceene și învățăturile Sfințelor Scripturi cu privire la îndreptățirea prin credință. Dacă ai fi fost în locul lui Satana, cum ai fi ținut ascunse aceste adevăruri, pentru ca să nu fie transmise, im-

CREZI TU ÎN FIUL LUI DUMNEZEU?

(Urmare din pag. a 3-a)

„Crezi-tu în Fiul lui Dumnezeu?“ este întrebarea Mintui-torului“.

Facă Bunul Dumnezeu ca fiecare să răspundă cu dragoste și recunoștință: „Da! Cred, Doamne! Și sînt încredințat că nici moartea, nici viața nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus, Domnul nostru“ (Rom. 9,38,39).

A. Mureșan

părtășite și altora în mod efec-
tiv ?

Un autor a scris că el ar fi
procedat astfel :

„Mi-aș aduna oștirile mele
satanice și le-aș face anunțul
acesta : 'Să căutăm să găsim, în
biserica, acele persoane care
sunt supărăcioase și au un spi-
rit criticant, aceia cărora le
place să se lupte pentru condu-
cere și chiar și unii sinceri care
dorese foarte mult să vadă că
planurile lui Dumnezeu aduc
roade depline în biserică. Sa.
Apoi îi vom organiza în mici
grupe care să facă agitație, să
provoace nemulțumire și să
cheme pe cei credincioși să
lasă, să părăsească biserică.
Vom avea astfel grupe care
vor predica atât de zgomo-
tos despre cele trei subiecte ce
sunt foarte primejdioase pentru
noi, astfel încât slujitorilor bi-
sericii, în mod deosebit celor
tineri, să le fie teamă să mai
predice despre aceste subiecte
ca nu cumva să fie și ei clasifi-
cați ca fiind dizidenți“ (Lorenz/
101).

De-a lungul întregii istorii,
biserica a trebuit să se ocupe
de două extreme : o tendință
de scuzare sau ignorare a rău-
lui și un zel prea puternic, dus
la extrem.

Comportarea lui Aron în ca-
zul incidentului cu vitelul de
aur din Exod 32, ilustrează pri-
ma greșală. Dorința sa, de a
fi pe placul mulțimii, a îngă-
duit dezvoltarea unei teribile
apostazii. Dumnezeu l-a consi-
derat răspunzător pe el pentru
aceasta. Când dăm greș în a
folosi poziția sau influența
noastră pentru a preveni răul,
noi devenim tot atât de vinovați
ca și atunci când noi înșine am
comite răul respectiv.

Istoria noastră prezintă
exemple de extreme opuse, ca
manifestându-se prea puternic
La scurt timp după criza din
1888, un pastor a început să se
ocupe de problema trăirii fără
de păcat, de zguduire și alte
asemenea subiecte. În 1890
E.G. White i-a trimis un mesaj
intitulat : „Primejdia părerilor
extreme“ (1 S.M./176-184).

După toate probabilitățile el
privea la membrii comunități-
lor și poate, de asemenea, la
unii conducători care nu atin-

seseră standardul sfințeniei la
care ajunsese el. Pierzînd în-
crederea în organizație ca un
corp, el a început să vorbească
despre „ieșiri“ din cadrul de-
nominațiunii, pentru a forma
un popor mai curat, mai sfințit“.
El a strîns citate, din Mărturii,
despre zguduire și despre în-
cheierea timpului de probă și
le-a folosit pentru a-și susține
punctele sale de vedere. Cînd
alți pastori n-au mai voit să se
alătore lui în eforturile sale de
a face reformă, atunci el i-a
acuzat de „umblare în întune-
ric“ (pag. 179).

E.G. White a declarat că
acest pastor era în primejdia
de a se „despărți de biserică, de
lucrare“ (pag. 176). Ea l-a som-
at „să se ocupe de astfel de
subiecte cum, de exemplu, dis-
poziția sau bunăvoința Lui de
a ierta păcatele, de a primi pe
păcătoș, de a salva ceea ce este
pierdut, subiecte ce inspiră nă-
dejde și curaj“ (177).

Cît despre zguduire și timpul
strimtorării, ea l-a avertizat să
nu se ocupe de aceste subiecte
(pag. 180). Apoi a tras o lecție
aplicabilă în toate timpurile.

Tot așa de rău ca Laodicea

„Obiectivul urmărit de Sa-
tana se realizează tot așa de
sigur atunci cînd oamenii
aleargă înaintea Domnului
Hristos și fac lucrarea pe care
El niciodată n-a încredințat-o
mîinilor lor să o facă, ca și
atunci cînd rămîn în starea lor
laodiceană, încropiți, avînd
simțămînul că sînt bogați, că
nu duc lipsă de nimic. Ambele
categorii sînt în egală măsură o
piatră de poticnire“ (pag. 180).

Într-un mesaj din 1873 adre-
sat bisericii Laodicea, publicat
în volumul III al Mărturiilor,
E.G. White se ocupă cu jefuirea
lui Dumnezeu de zecimi și da-
ruri. În acel context dînsa
scria : „Mărturia clară, directă,
trebuie să fie vie în biserică
sau, de nu, blestemul lui Dum-
nezeu va zace asupra poporului
Său tot atât de sigur cum a
fost asupra vechiului Israel din
cauza păcatelor lor“ (pag. 269).

Ea a scos, de asemenea, în
evidență faptul că nu toți „sînt
chemați sau indicați să corec-

teze greșelile, apostaziile“.
Acestora le lipsește înțelepciu-
nea, mila, iubirea și compasiu-
nea plină de milă.

Unele persoane care au ajuns
să aibă o povară, aceea de a
corecta și critica biserică și pe
conducătorii ei, caută să justi-
fice cuvintele lor tari, citînd
acest pasaj din volumul I din
Mărturii : „În acest timp, chiar
înainte de revenirea Domnului
Hristos, predicatorii credincioși
ai lui Dumnezeu vor trebui să
dea o mărturie mult mai cate-
gorică decît aceea pe care Ioan
Botezătorul a trebuit s-o dea“
(pag. 321).

Acest citat nu este o declara-
ție bună pentru critici, pe care
aceștia s-o citeze. Ea a fost
scrisă pentru un pastor din
Wisconsin, într-un timp cînd
fanatismul a apărut printre
unii membri din acel stat.
Acest pastor ar fi putut ajuta
la stoparea fanatismului, dar el
a neglijat să ajute pe conducă-
torii bisericii să se ocupe de
această problemă. Serva Dom-
nului i-a scris o scrisoare ce se
află acum în Mărturii sub titlul
„Gelozia și găsirea de greșeli“
(1 T/311-323), în care ea dă o
mărturie foarte clară, directă,
acestui „frate C“.

Păcatele sale cuprind negli-
jarea susținerii conducătorilor
bisericii — a acelor pe care
Dumnezeu „a găsit că sînt po-
triviți să-i pună în fruntea lu-
crării“ (pag. 312). Alte greșeli
menționate cuprind „încercarea
de a duce la independență față
de corpul bisericii“ (pag. 312),
gelozia și încăpățînarea (pag.
312) și criticarea revistei Re-
view (pag. 316).

Dacă aș dezvolta o atitudine
asemănătoare, de a nu susține
conducerea și de a tinde spre in-
dependență față de corpul bise-
ricii, atunci așa face bine să nu
citez din acest mesaj adresat
pastorului din Wisconsin. Con-
textul imediat vorbește despre
poverile grele purtate de con-
ducătorii bisericii, poveri care
le dă noaptea de nesomn și rugă-
ciune agonizante (pag. 321).
Dacă spiritul meu de critică și
independență se adaugă pove-
rilor pe care aceștia deja le
poartă, oare nu merit și eu, de
asemenea, o muștrare mult mai

categorică, mai directă... decît a fost dată de către Ioan Botezătorul?

Nu negăm faptul că și conducătorii greșesc. Instituțiile greșesc și nu sînt la înălțimea idealului lui Dumnezeu. Matei 18 sugerează faptul de a merge la ei în mod direct sau putem să le scriem. Poate că nu vor vedea o înțelepciune în sugestiile noastre. Dar cel puțin vom face tot ceea ce putem. Nu putem lăsa apoi rezultatul pe seama lui Dumnezeu?

„Dar“, poate vor întreba unii, „ce putem spune despre încropirea laodiceană care a umplut biserica? Dar despre spiritul lumesc? Despre păcate?“

Subiecte ce transformă

Ce poate transforma pe membri încropiți ai bisericii în creștini entuziaști, care să vibreze și să crească? Ce determină pe oameni să caute pocăința la care îi cheamă Domnul Hristos prin solia laodiceană?

Pavel scoate în evidență faptul că „bunătatea lui Dumnezeu îndeamnă — pe oameni — la pocăință“ (Rom. 2,4). Arătînd spre Izvorul puterii înălțătoare, Isus a zis: „Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii“ (Ioan 12,32).

După ce a întemeiat o comunitate în orașul lumesc al Corintului, Pavel le-a spus: „Cit despre mine, fraților, cînd am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gînd să știu între voi altceva decît pe Isus Hristos și pe El răstignit“ (1 Cor. 2,1,2).

Serva Domnului spunea că „noi trebuie să mergem înainte, să lucrăm încurajați fiind de atmosfera Ghetsemanilor și Calvarului“ (7T/12). Dintre toate mărturiile, mărturia care schimbă cel mai mult viața este mărturia care vine de pe Calvar.

În lumina strălucitoare a crucii înălțate pe Golgota, putem vedea împlinirea făgăduințelor cuprinse în următoarele două paragrafe:

„Domnul Dumnezeu cheamă la o reînnoire a mărturiei directe, ce a fost dată în anii ce au trecut. El cheamă la o reînnoire a vieții spirituale. Energiile spirituale ale poporului Său au fost mult timp adormite, dar ele trebuie să fie trezite, readuse la viață, dintr-o moarte aparentă.

Prin rugăciune și mărturisirea păcatului noi trebuie să eliberăm, să curățim calea Împăratului. Făcînd acest lucru, puterea Duhului Sfînt va veni asupra noastră“ (8T/297).

Dumnezeu dorește ca noi toți conducători, membri laici, pastori independenți, oricine — să fim cu toți „strînși laolaltă“, „strînși laolaltă“ (6T/293). Să urmărim cu atenție să vedem ce poate face, în această nouă decadă, unitatea combinată cu multă rugăciune și un entuziasm ferm, neîntrerupt.

Joe Engelkemier

LA SĂRBĂTOAREA NAȘTERII DOMNULUI

(Urmare din pag. 1)

că Eu sînt cu voi în toate zilele... pînă la sfîrșit“. Și simt, pe umărul meu înghețat, mîna Sa caldă și prietenoasă și pașii pornesc, în aceeași cadență, pe ulițele vieții și sînt bucuros. Ce minunat este să nu te simți singur! Ce reconfortant este să mergi alături și în pas cu Domnul vieții!

Și, în adorare, îngenunchez la ieslea omenirii și spun împreună cu profetul: „Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui. Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele vesnicilor, Domn al păcii“ (Isaia 9,6).

Da, ... Minunează-te cerule și rămi încremenit pămîntule!

Dumitru Popa,
după
H. Thielihe

Conferința Cluj

Primul Congres liber al Tineretului

Tîrgu Mureș septembrie 1990

Zile de septembrie, zile de toamnă, zile ușorite, zile de neuitat pentru tineretul Bisericii Crestine Adventiste de Ziua a Șaptea din cadrul Conferinței Cluj, cînd din cele șapte județe însumind un număr de 206 comunități, grupe de tineri, „ca din sinul zorilor“, îmbrăcați în costume de sărbătoare, specific zonelor locale, s-au îndreptat spre Tîrgu-Mureș, oraș pfitorose așezat pe malul Muresului, gazdă a primului congres (după mai bine de 50 de ani) al tineretului din cadrul Conferinței Cluj.

Atisele despre acest Congres, de o înaltă factură grafică, amplasate în centrul orașului și pe străzile cu o circulație intensă, anunțurile prin presă și radio, prezența a peste 2000 de tineri, membrii bisericii noastre, au dat o notă pozitivă orașului, creînd o atmosferă de sărbătoare.

La acest Congres au participat 143 de delegați, frați și surori ce poartă răspunderea departamentului tineretului în bisericile locale. Am fost onorați de prezența fraților din conducerea Uniunii de Conferințe și anume, de fr. pastor Bucăneanu Adrian, secretarul Uniunii, și fr. pastor Buciuman Ion, director al departamentului de tineret. Au răspuns invitației noastre, de asemenea cei patru frați directori de departamente tineret, din cadrul Conferințelor surori: București, Bacău, Timisoara, Brașov.

Mare ne-a fost bucuria cînd ne-am întîlnit cu cei doi frați responsabili ai departamentului tineretului din Moldova Sovietică, ce au răspuns invitației noastre de a participa la Congres.

Toți delegații și invitații noștri au fost cazati la cele patru mari hoteluri ale orașului Tg. Mureș și anume: Continental, Grand, Central și Constructorul. Masa a fost servită, în parte, la aceste hoteluri precum și la comunitățile Tg. Mureș B și Sintana. Mulțumim și pe această cale celor ce au purtat răspunderea cazării și mesei, fraților pastori Szász Ernest și Szallós Zoltán, celor trei comitete ale comunităților Tg. Mureș A, Tg. Mureș B și Sintana, precum și fraților și surorilor care au sacrificat din timpul și bunurile lor pentru ca frații delegați să se simtă bine și să aibă totul din belșug.

Congresul și-a început lucrările vineri 21 sept. a.c., ora 9 în frumoasa capelă a comunității Tg.

Mureș A. Cele aproape 1000 de locuri de care dispune sala de cult au fost ocupate nu numai de delegați, dar și de formațiile corale invitate la acest congres cit și de alți tineri ai bisericii care, pe cont propriu și unii cu mari sacrificii, au ținut să fie prezenți din prima zi la lucrările congresului. Văzind sala plină până la refuz, chiar și pe culoare, de acești tineri plini de viață, am înălțat în tăină rugăciunea mea către Dumnezeu cerind ca El să binecuvinteze tineretul Său, capitolul cel mai de preț al bisericii.

Ora de rugăciune, ținută de fratele pastor Buciuman Ion a avut ca temă motto-ul congresului: „Vine tineretul Tău la Tine” (Ps. 110, 3 p.p.). Un tineret care se roagă și lucrează, un tineret care și-a investit talanții acordăți de Stăpîn în slujba Sa și pentru binele semenilor. Partea muzicală din programul orei de rugăciune a fost susținută de corul bărbătesc „Maramureșul”.

După o scurtă pauză, delegații au luat loc în sală avînd fiecare mapa cu programul lucrărilor fiecărei zile și fiecărui serviciu divin. Pe piepturile lor se putea vedea ecusonul și insigna congresului cu inscripția: „Vine tineretul Tău la Tine”.

În deschiderea lucrărilor congresului a luat cuvîntul fr. pastor Timiș Alexandru, președintele Conferinței Cluj, care a spus printre altele: „Mulțumim lui Dumnezeu pentru bucuria de a fi împreună la primul congres al tineretului din cadrul Conferinței Cluj. Ne stau în față trei zile de bucurie sfințită, dar și de analiză a ceea ce vom face de acum încolo. În proiectele și preocupările ei, biserica a acordat și acordă un loc important tineretului. Biserica prețuiește mult pe tineri și vrea să-i vadă în primele rînduri, tineri cu care să facem planuri mari și pe care să te poți bizui, tineri plini de rivnă și gata pentru slujire și sacrificii”.

Din partea conducerii bisericii, a Uniunii de Conferențe, cuvîntul, în deschiderea lucrărilor, a fost rostit de fratele Bocăneanu. Dînsul a transmis tinerilor participanți la congres salutul din partea Comitetului Uniunii și a subliniat faptul că tineretul nostru e plin de dragoste și credincios pentru Dumnezeu și cauza Sa. Dorim ca tineretul să ia parte activă la planurile bine nuse la punct, destinate ajutorării altor tineri. Noi trebuie să le acordăm multă încredere și să investim în ei mult mai mult decît pînă acum. Avem un tineret viguros, puternic, cu o înaltă ținută morală, gata să intre în slujba Domnului. Să căutăm să-i înțelegem, să-i iubim și să-i conducem la Isus, Prietenul și Exemplul nostru suprem. În aceste zile frumoase de sfîrșit de septembrie, vom analiza împreună munca noastră și vom face planuri de viitor încredîndu-ne în acela care a zis: „Eu sînt cu voi în toate zilele pînă la sfîrșitul veacurilor”.

După cîteva rugăciuni de consacrare și audierea unor cîntări de cor susținute de formația corului băr-

bătesc „Maramureșul” și a corului de tineret „Poienile de sub Munte”, a urmat raportul departamentului tineretului prezentat de fr. pastor Stoica Napoleon. Din raport spicim următoarele: „Conferința Cluj numără un total de 10.369 membri (raportat la 26 mai 1990) din care, numărul de tineri este de 5.605 — ceea ce reprezintă 55,7% din totalul membrilor. Din datele statistice putem spune că prima caracteristică a bisericii este tineretul — un tineret plămădit în condițiile grele ale unui regim de tristă amintire, cu concepție materialist-dialectică despre lume și viață. Este o minune ca într-un astfel de stat ateist să se dezvolte un tineret care să iubească pe Dumnezeu și să ridice tot mai sus steagul adevărului ne care stau scrise poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus Hristos”. Din cele 15 pagini ale raportului prezentat mai reținem următoarele idei:

a) raportul face o incursiune în istoria bisericii advente mondiale privind contribuția tineretului la progresul lucrării.

b) ceea ce s-a întreprins și realizat în cadrul departamentului tineretului în ultimii cinci ani privind educarea tineretului și formarea sa pentru lucrarea de evanghelizare.

c) activitatea celor 50 de evangheliști laici voluntari care lucrează cu multă dăruire pentru a duce solia mîntuirii prin Hristos la semenii lor.

d) numărul colportajilor voluntari crește de la zi la zi, ei au distribuit pînă la ora actuală cărți în valoare de peste un milion și jumătate de lei.

e) întîlnirile la nivel de județ cu toate comitetele de tineret din comunități, au prilejuit timp de două zile o analiză amănunțită a activității departamentului tineretului. Toate aceste întîlniri cit și programele muzicale susținute au fost înregistrate pe casete audio și video. S-au completat cu acea ocazie și unele chestionare cu privire la formațiile corale și instrumentale existente pentru viitor. Vreau să menționez că ideea unui congres al tineretului din cadrul Conferinței Cluj s-a născut în urma acestor întîlniri de tineret la nivel de județ.

În încheierea raportului s-a arătat:

1. Să-i iubim pe tineri — ei așteaptă acest lucru de la noi.

2. Să ne interesăm de fiecare tînar în parte (ei au nevoie de apreciere, de afecțiunea și încurajarea noastră).

3. Să-i îndemnăm să-și pună la lucru toată puterea, priceperea și capacitatea lor.

4. Să împărțim cu ei marea răspundere a lucrării făcînd din fiecare tînar un bun evanghelist.

După prezentarea raportului, delegații prezenți (membri laici și pastori) au fost împărțiți în patru secțiuni de plan:

Secțiunea I — lector Stoica Napoleon

Au fost abordate următoarele probleme:

— tematica orelor muzicale

- alcătuirea programelor
- muzica în biserica A.Z.S.
- formațiuni corale și instrumentale
- poezie — formă, stil, etc.

Secțiunea a II-a — lector Roșca Benjamin

- A avut următoarea tematică:
- lucrarea misionară
  - editură, colportaj
  - binefacere.

Secțiunea a III-a — lector Timiș Alexandru

- Subiecte abordate:
- tabere de tineret în țară și străinătate (motivație, responsabilități, programul taberei, participare, instruire și slujire);
  - excursii la nivel de comunitate;
  - ora tineretului — subiecte ce trebuie tratate (Biblie, Spiritul-Profetic, artă, muzică, știință, etc.);
  - aportul tuturor tinerilor în lucrare și formarea lor pentru slujirea bisericii.

Secțiunea a IV-a — lector Bocăneanu Adrian

- Au fost discutate subiecte ca:
- prietenie, curtenie, căsătorie;
  - viața conjugală (cămîn);
  - părinți și copii;
  - principii de viațuire sănătoasă.

În ultima zi a lucrărilor fiecare lector a prezentat, înaintea delegaților, un raport al dezbaterilor, propunerilor și un plan pentru viitor.

Serviciile divine de vineri seara și sîmbătă au fost ținute în sala Polivalentă din Tg. Mureș care are o capacitate de 3000 locuri. Numărul celor prezenți, adventiști și invitați, a întrecut așteptările noastre, așa încît sala s-a dovedit neîncăpătoare. Cei 50 de diaconi de sală au căutat să-și facă datoria — și le mulțumim și pe această cale.

Serviciul divin de vineri seara a fost ținut de fr. pastor Timiș, iar partea corală a fost susținută de corul tineretului din Cluj.

Serviciul divin al orei de rugăciune din Sabat dimineața a fost ținut de fratele pastor consilier al Conferinței Bacău, Baciu Mihai, iar imnurile de laudă la adresa lui Dumnezeu au fost înălțate de orchestra simfonică din Sărmas.

În cadrul serviciului divin al Școlii de Sabat a funcționat o grupă model, formată din 11 persoane, condusă de fratele pastor Chetan Emil, consilier al Conferinței Cluj.

Textul misionar a fost prezentat de fr. pastor Danci Petrică, secretar al Conferinței București.

Serviciul divin de la 11—12 a fost ținut de fr. Bocăneanu.

Tema prezentată, „Isus prietenul meu”, a captivat atenția și inima tuturor. Lucrul acesta s-a desprins și din chestionarele completate de delegații la Congres. Iată o mărturisire: „Am putut vedea, în cuvîntul prezentat, un Hristos real al tinerilor din sec. XX”.

Cîntările de cor din cadrul serviciilor divine de dimineața au fost susținute de formația corală a comunității Miercurea Nirajului.

Vestea tragică a morții fratelui pastor Safciu Gheorghe, ne-a îndurerat profund. Deși pensionar, era plin de vigoare, de zel și activ în cadrul Conferinței București. Aportul experienței anilor de slujire îl făcea de folos comunităților și frățietății.

Dar un accident de circulație pune brusc capăt vieții sale. În plină viteză, mașina „zboară” de pe carosabil și intră în unul din cei doi pomi, singurii de pe marginea șoselei. Accidentat grav, cu toate îngrijirile primite, fratele Gheorghe Safciu adoarme în Domnul în noaptea de 16 spre 17 august 1990.

Fratele Safciu Gheorghe vede lumina zilei la 25 iunie 1920 în Tirgoviște, într-o familie de credincioși adventiști, oameni muncitori, devoțați lui Dumnezeu, care și-au crescut copiii în temere de Dumnezeu și în spiritul hărniciei, al muncii și demnității creștine și umane.

Tinărul Safciu Gheorghe lucrează ani de zile (1936—1940; 1945—1946) ca evanghelist cu cărți, timp în care face experiențe deosebite cu Dumnezeu și se sedimentează în suflul său dorința de a-i sluji cu credincioșie toată viața. Aceasta îl face să meargă la Seminarul Teologic de la Brașov pe care îl absolvă.

Izbucnirea războiului însă, în 1941, îl găsește în cadrul armatei. Merge pe front de unde se întoarce ca invalid de război, fiind rănit la

picior. Sortit să meargă toată viața în cirje, fratele Safciu are o credință și o voință deosebită, face eforturi și exerciții pînă cînd cirjele nu-i mai sînt necesare.

Este chemat în lucrare ca slujitor al Evangheliei. Este plin de bucurie pentru că poate sluji lui Dumnezeu, bisericii și semenilor săi după darurile date lui de Dumnezeu. Părinții sînt recunoscători Celui Atotputernic pentru că primul lor născut este închinat Domnului..

În 1950 se căsătorește cu sora Ecaterina Indricău, întemeind un cămin creștin plăcut și binecuvîntat. Titus-Bujor și Arthur-Jean sînt cei doi fii cu care au fost binecuvîntați. Noi experiențe, noi motive de rugăciune și responsabilitate.

Și astfel fr. Safciu Gheorghe își începe activitatea sa la Constanța și în continuare la Rm. Sărat, Tr. Măgurele, Pucioasa și celelalte districte din jud. Dimbovița pînă la pensionarea sa. După pensionare însă se așează la dispoziția Conferinței București deservind nevoile comunităților Conferinței cu bucurie și dragoste. A mers totdeauna acolo unde era trimis, punind suflul și iubire în lucrarea slujirii sale.

În momentul accidentului avea asupra sa delegația Conferinței de a merge la Chirnoveni, jud. Constanța pentru a petrece Sabatul în această comunitate și a le servi Sfînta Cină.

Inchide ochii pe deplin încredințat în făgăduințele Mintuitorului cu privire la răsplătirea finală.

Înmormîntarea a avut loc Sîmbătă, 18 august 1990 la Tirgoviște. Familia, frățietatea și mulți din cei ce l-au cunoscut l-au însoțit pînă la locul odihnei lui temporare.

La acest trist serviciu divin au luat parte frații pastori: Ghe. Burtescu, I. Dan, Viorel Dan, Ghe. Indricău, P. Moisan, P. Sibianu. Cuvîntul mîngîietor al Scripturii a fost rostit de către fratele N. Dumitrescu, președintele comitetului Uniunii și Dumitru Popa, redactor. Cuvîntul de predare și rugăciunea au fost rostite de fr. Viorel Dan, pastorul comunității Tirgoviște.

Fericiți morții care mor în Domnul.

Comitetul Uniunii

Sîmbătă după-masă între orele 17—18 a fost prezentat un program muzical model cu tema „Credința” susținut de tineretul comunității Tg. Mureș A.

Între orele 19—21 s-a consumat ultimul punct din programul Sabatului și cel mai așteptat, și anume, „Programul festiv al tineretului”, care a reunit cele nouă formații corale și instrumentale selecționate pentru congres.

Formațiile care și-au dat concursul au fost:

1. Formația de suflători „Pro musica sacra” — Tg. Mureș B, dirijor V. Cazan.
2. Orchestra de mandoline — Cîmpenița, dirijor V. Cazan.
3. Corul bărbătesc „Maramureșul” — dirijor pastor Suciu Iosif.
4. Corul feminin — Vălenii de Mureș — dirijor Jozsa Zoltan.

5. Corul de tineret — Poienile de sub Munte” — dirijor Oancea Ioan.

6. Corul de tineret — districtul Tg. Mureș IV — dirijor Suciu Ioan.

7. Corul bisericii Tg. Mureș B — dirijor Hota Magdalena.

8. Corul „Advent Echo” — Miercurea Nirajului — dirijor V. Cazan.

9. Formația vocal-simfonică Advent Lira”, Sărmaș — dirijor V. Cazan.

10. Punct solistic vioară — Restesan Tiberiu, acompaniat la orgă de Kôto Hajni.

Spațiul este prea restrâns pentru a descrie ceea ce au simțit și trăit cei prezenți în acea atmosferă încântătoare a imnurilor și binecuvântărilor divine. Era într-adevăr o atmosferă cerească, când gândurile noastre ale tuturor au fost îndreptate către Dumnezeu, Tatăl nostru care ne-a creat și răscumpărat prin Isus Hristos, Domnul. Este prima dată când, sub cupola acestei săli scândată în lumină, în prezența a mii de credincioși a fost rostit Cuvîntul Domnului. Au răsunit acordurile instrumentelor cu coarde sau de suflat și vocile clare ale tinerilor spre slava lui Dumnezeu.

O cântare pe care am învățat-o cu toți și am cântat-o a fost Imnul congresului — „Noul Legământ”. Redăm aici prima strofă și refrenul ei:

„Intr-un gând minunat, azi în rugă și cînt

Tineretul advent innoim legământ
Să slujim lui Isus și urmînd al Său drum

O lumină să fim pentru lumea de acum.

Refren: Mărire, cântare, pe Isus proclamăm

Grăbind revenirea-I pe nor”.

Cîntările de cor au fost cîntate în limbile română, maghiară, ucrainiană, ceea ce demonstrează încă o dată unitatea de credință a frăției noastre, acea dragoste divină ce ne leagă unul de altul, acea speranță pe care o purtăm în suflet, indiferent de limba pe care o vorbim.

După încheierea programului, ne-am despărțit cu greu unii de alții, întrucît, pe culoarele sălii, grupe de frați și surori își întindeau mina, se îmbrățișeau și își exprimau bucuria de a fi prezenți la congres.

Duminică dimineața, începînd de la ora 9, în capela comunității Tg. Mureș A s-au continuat lucrările.

Ora de rugăciune a fost ținută de fratele pastor Baciu după care a urmat prezentarea rapoartelor celor patru secțiuni de lucru. Pe baza rapoartelor prezentate și a discuțiilor purtate, precum și a analizei chestionarelor completate de delegați, a fost redactată, de către comitetul Conferinței, o circulară către toate comitetele de tineret din cadrul Conferinței.

Cuvîntul de încheiere a lucrărilor congresului a fost rostit de frații Bocăneanu și Timiș. Programul coral

al ultimei zile a fost susținut de corul de tineret al comunității Cluj, dirijor Rednik Artur. Organiste de serviciu pe toată durata congresului au fost surorile Szasz Maria și Szallos Gret.

Valoarea cărților religioase vîndute, precum și a ecusoanelor, insignelor, discurilor, etc., s-a ridicat la suma de 70.000 lei.

În curînd vor fi puse în circulație și casetele video cu aspecte din timpul congresului.

Încă din prima zi a lucrărilor a fost prezentă, ca invitată, doamna Járny Fekete Katalin, redactor la ziarul local „Népújság”. Pe data de 25 septembrie a apărut pe prima pagină a ziarului un articol semnat de dînsa, care poartă titlul „Scenariul Toleranței” — gînduri despre congres.

Lucrările congresului au luat sfîrșit lăsîndu-ne, pe lângă amintirea unor zile plăcute de pîrtășie frățească și niște planuri concrete de încadrare a tineretului în toate ramurile de activitate a Bisericii precum și bucuria unor viitoare întîlniri.

Pastor

Stoica Napoleon,

director departament tineret,
Conferința Cluj

Activitatea evangelistică laică inițiată de fr. Vasile Fereșteanu, la care s-au adăugat alte forțe pastorale și laice, a continuat să iasă „la drumuri și la garduri”, deoarece cît este ziuă trebuie să facem lucrarea ce ne-a fost incredințată. Vine noaptea cînd nimeni nu mai poate lucra.

Ca să ne dăm seama de eoul activității evangelistice în orașele și satele țării noastre, vom aminti numai că părintele Galeriu, cunoscut multora din prezenta sa la televiziune și-n paginile ziarelor, făcea, nu de mult, afirmația că activitatea evangelistică a „neoprotestanților” a luat o amploare

sufocantă (termenii ne aparțin, red.).

Iată ce consemnează în continuare fratele Fereșteanu:

Continuînd activitatea evangelistică, pe 29 aprilie a.c., corul de tineret al comunității Cervenia, jud. Teleorman, a mers în două sate: Vlașinu și Stoienești. Corul mare al aceleiași comunități s-a deplasat la Stănești, Vieru, Hodiloaia și Siliștea. Cîteva cîntări cu caracter spiritual și un cuvînt de pe paginile Scripturii, ca o veste bună au fost prezentate pretutindeni în aceste sate.

Comunitatea Bragadiru, jud. Teleorman, corul acestei comunități

este prezent pentru prima dată în această activitate misionară, fiind prezent în satele: Gogoșari, Rălești, Drăghiceanu și Izvoru. Ceea ce caracterizează această activitate evangelistică laică este prezența grupelor corale și evangelistice în fiecare comună și sat de pe un traseu. Ceea ce a constituit un eve-

La drumuri și la garduri (II)

niment aparte pentru corul din Bragadiru este faptul că în drumul lor, la margine de sat era o așezare de corturi a țiganilor nomazi, care surprinși asemenea femeii la fîntina lui Iacov, au primit deosebit de bine pe soli Evangheliei.

În seara zilei de 29 aprilie a.c. în casa de rugăciune din Cervenia, între orele 9—11 p.m., cele patru echipe misionare și-au povestit experiențele, și-au împărtășit bucuriile și au adus mulțumire cerului pentru că au fost învredniciți să-și manifeste interesul și iubirea față de Dumnezeu și aproapele. Și... nimeni n-a simțit somnul sub pleoape și nimeni nu era plictisit. Cu toții... numai inimă, ochi și urechi și cuvinte de recunoștință!

30 Aprilie 1990, corul tineretului a mers la Măgura, Vitănești, Purani, Teleorman, Minzătești, Valea Părului, Cernefu, Schitu Poendru. Pretutindeni au prezentat programe simple dar calde și bine primite. La Storbăneasa, folosind ultimele licăriri ale luminii zilei, corul de copii și corul tineretului au prezen-

tat soliile lor pînă cînd întinericul a îmbrăcat totul în haina nopții, atît de mare era dorința și interesul ascultătorilor. Fratele Grosu Gili împreună cu familia, soția și trei copii, toți buni cîntăreți, din comunitatea București Cort, au mai rămas în satul Putineju de Giurgiu, răspunzînd dorinței oamenilor din sat dornici de a afla mai multe despre adevăr. Dorința multora de a avea Biblia a făcut pe fratele Grosu să le promită că le va satisface dorința și fratele le-a trimis Biblia.

În aceiași zi corul mare a fost prezent în Radu Vodă, Izvoarele, Cucuru, Răsceni, iar corul comunității Bragadiru a mers la Trestenic, Tronulești și Toporu. Această prezență activă în fiecare comună, sat și cătun din cadrul Conferințelor noastre, lucrare începută imediat în primăvara acestui an, este o lucrare specifică Uniunii Române de evanghelizare globală. Fiecare sat să audă vestea cea bună a Mîntuirii și în fiecare casă să se audă cuvîntul scris, iată planul nostru de evanghelizare. Și Dumnezeu nu deschide inimi și usi.

La corurile și grupele evanghelice de mai sus s-a adăugat corul comunității Tîgănești I împreună cu pastorul asistent Tiți Gidea, trăind o experiență deosebită. După planul făcut, corul trebuia să ajungă la Izvoru. Dar pe cîmp erau echipe ce lucrau la săpat. Să treacă pe lângă ele...? Nu! Și astfel, mai bine de 240 de persoane aflate la lucru pe cîmp (din Cerețu și Valea Părului) au fost „mulțimea celor ce ascultau”.

Piese corale, vestirea cuvîntului Scripturii, ziare, broșuri au constituit programul acestei lucrări de evanghelizare. Să reținem că toți veneau de la o înmormîntare. Activi... cît este ziua!

Și din nou, seara firziu, pînă după orele 23, tinerii și-au împărțit experiențele. Nu este oare mai bine așa decît să stea comitetul și mulți alții pînă noaptea firziu pentru descălțirea multor probleme încălțate?

Ziua de unu mai, o nouă ocazie de întîlnire cu oameni dornici să cunoască și să asculte. Brătianca, Frumoasa, Păuleasa, Șoimu, Izvoarele, Conțești, Bragadiru. Corul de tineret era — la sfîrșitul zilei — entuziasmat. Invitația celor din Păuleasa și Șoimu de a reveni, la Conțești un grup de peste 100 persoane au stat în ploaie numai ca să audă, ne-au lăsat în suflet hotărîrea de a continua cu regularitate acest program de evanghelizare.

Cîtă nevoie este de lucrători la marele seceriș. Cîtă nevoie este de o viață spirituală, o trăire intensă a adevărului pentru ca vestirea Evangheliei să aibă un bun rezultat.

Simțămîntul responsabilității te apasă atunci cînd privești mișcarea maselor de oameni. În trenuri, autobuze, în satele și orașele țării. Despre un misionar se spune că în răcoarea unei seri de vară a spus într-una din piețele Londrei: „Am văzut în Africa fumul mai multor sate, unde nu s-a predicat Evanghe-

lia”. Acest apel al lui I-a făcut pe tînărul Livingstone să meargă în Africa. La noi se poate vorbi de mii de sate care își așteaptă lucrătorii.

Ogrezeni este un sat mare, așa de mare că o zi întreagă nu-ți ajunge ca să fii prezent pe fiecare străduță și uliță a lui. Împreună cu aposto-

Conform hotărîrii comitetului Uniunii din 26 iunie 1990, cu completările aduse de comitetul Uniunii din 16 septembrie 1990, urmează să se organizeze publicarea sub conducerea directorilor de departamente, a următoarelor publicații:

- publicarea unei reviste pentru tineret, departamentul tineret condus de fr. I. Buciuman;
- publicarea unei reviste pentru pastori, departamentul Asociația Pastorală condus de fr. A. Moldovan
- publicarea unei reviste de evanghelizare (Semnele Timpului) departamentul activității ale bisericii și evanghelizare condus de fr. L. Cristescu
- publicarea unei reviste pentru sănătate fr. A. Bocăneanu
- publicațiile Școlii de Sabat, departamentul Școlii de Sabat condus de fr. A. Moldovan
- revista „Curierul Adventist” va fi un mijloc de comunicare al bisericii. Va apare sub conducerea unui comitet de redacție, redactor, Dumitru Popa

Și pana inspirată spune, ca o concluzie: „Ar trebui să fie sute de lucrători acolo unde acum este numai unul”.

FORMAREA DE GRUPE MICI

Spiritul Profetic ne spune că una dintre cele mai bune metode de lucru este formarea de grupe mici. „Formarea de grupe mici de lucru mi-a fost arătat de Acela care nu poate greși” ca fiind de mare succes.

Fr. Pastor Breja împreună cu comitetul comunității București Labirint, a hotărît să formeze 50 de grupe mici care să lucreze simultan în 50 de sate (comunitatea Labirint are aproximativ 1000 de membri).

Din comunitatea Bragadiru (Teleorman) au plecat trei mașini spre Măgura. Una însă a rămas în urmă și s-a pierdut de celelalte. Atunci, fratele de la volan și cei cinci copii din mașina sa, s-au constituit ad-hoc într-o echipă și au ținut două programe chiar dacă a trebuit să înlocuiască pe vorbitor. Deși a făcut lucrul acesta pentru prima dată în viața lui, totul a mers deosebit de bine. La fiecare din aceste două programe, un grup de peste 70 de persoane au ascultat cu mult interes. Nu numai în Filipine copiii vestesc întreita solie îngerească, ci și în România.

Pentru că în comunitatea Cervenina era nuntă și corurile erau prinse în program, la un apel pe care l-am făcut, patru copii — Mirela, Estera, Manuela și Ninel au răspuns chemării. Un cvartet la unison, voci plăcute de copii, am pornit la lucru. Ghimnați Milcovătu, Vașu Sat, Bucșani, Dealu, Crevedia Mare, Malul Spart, Ogreneni și Buturugeni — tot atîtea ocazii de vestire a Evangheliei la drumuri și la garduri. Cu acest cor inocent, ca un susur blind... s-a făcut o lucrare care a mișcat profund inimile celor care auzeau pentru prima dată vorbindu-se de Evanghelie într-un mod atît de neobișnuit.

lul Pavel spunem și noi, „nu ar ajunge vremea să vorbim” de toată lucrarea care s-a făcut. Am mers rînd pe rînd în satele Valter Mărăcineanu, Stîlpu, Gorneni, Bănești, Stejaru, Singureni, Novaci, Dărăști, Grăditea, ne apropiam de București. Fusesem mai de mult în Giurgiu, Brăniștari, Budeni, Comana, Vlad Tepeș, Mihai Bravu, Băneasa Giurgiu, Frasinu. În aceste locuri am întîlnit grupele de lucru ale comunității Labirint care au venit cu ce au putut cu trenul, cu autobuzul, pe jos și au vestit adevărul prin cînt și vorbire în Jilava, Alunișu, Dărăști. Cînd am întîlnit grupa celor 18 tineri care au dat mărturie despre adevăr, n-am sesizat la ei nici oboseală, nici grabă, ci fețele lor radiau de bucurie. Alte grupe au fost la Bragadiru, Virteju, Pruni, Dumitrana, Susani, Malul Spart, Altești, Sulești, etc. M-a impresionat seriozitatea lor. Cîntările bine învățate și tinere care minuiu foarte bine Cuvîntul.

În această activitate evanghelistică au fost prezenți și frații din cele trei comunități din comuna Peretu, jud. Teleorman, care, în grupuri bine organizate, au mers pe diferite trasee, în dorința de a nu trece cu vederea nici un cătun, nici un sat.

Sigur că aceste eforturi cer sacrificii. Dar ele sînt răsplătite. Uneori au loc experiențe deosebite de interesante. De exemplu, odată, în comunitatea Cervenina, programasem o zi de campanie evanghelistică, într-o duminică. Dar mulți din cor n-au mai mers, pentru că trebuia culesă fasolea. Așa că am plecat cu mai puțini. Dar, cei care au mers la cules fasole, au cules-o umedă din cauza ploii din ajun. Așa că fasolea a început să se păteze. A doua zi au mers cu ea la piatră dar au vîndut-o mai greu și cu un preț mai mic. Cei care au mers cu mine au cules fasolea luni, cînd se uscuse bine. Așa că au vîndut fasolea mai repede și cu un preț mai bun.

Serva Domnului spune în cartea „Profeți și Regi”: „Spiritul misio-

nar pe care Dumnezeu îl sădise în inimile israeliților a fost înlocuit de spiritul comercial de pe vremea lui Solomon". Mulțumim lui Dumnezeu că ne-a dat să trăim o întoarcere la spiritul misionar, numai că el trebuie să se generalizeze. Fiecare comunitate trebuie să aibă un plan de activitate evanghelică, în paralel cu păstoria sufletelor din comunități.

Avea dreptate serva Domnului care, prin inspirație, spunea: „Ar trebui să fie o sută de lucrători acolo unde acum este numai unul”.

Privind pe hartă triunghiul București-Găești-Videle, cu puzderia lui de sate ce așteaptă ca potențialul evanghelic al Bucureștiului să le cuprindă în planul activității lor, sau dacă te uiți la patrolaterul București-Slobozia-Călărăsi-Giurgiu, tot la uriasa forță misionară ce dormitează în comunitățile din București privești pentru evanghelizarea lor.

Mă gândesc că în fiecare duminică sau în alte zile ale săptămânii atunci când pot rupe de la alte ocupații, pescarii amatori împinzesc riuurile și

lacurile din jurul Bucureștiului și din alte părți ale țării. Unde este pasiunea, la fel de puternică, a „pescarilor de oameni”? Cineva spunea: „Pentru inima răscumpărată cu sângele Domnului Hristos există o singură pasiune... pasiunea lucrării pentru mântuirea oamenilor”. David Livingstone se întreba odată, atunci când privea întinsul Africii întunecate: „Nu poate oare iubirea lui Hristos să ducă pe misionar acolo unde duce iubirea de ciștig pe negustorul de sclavi?”

Să fie oare pasiunea pescarilor amatori din București pentru pescuit, mai mare decât pasiunea misionară pentru suflete, a copiilor luminii din această metropolă?

Lipsește oare acea iubire care a făcut pe Fiul lui Dumnezeu să părăsească cerul și să vină pe pământ? Despre Domnul Hristos, Cuvântul inspirat ne spune că „bucuria pusă înaintea Lui, bucuria care îl susținea prin sacrificiu și suferințe, era bucuria de a vedea pe păcătoși mântuiți. Aceasta ar trebui să fie bucuria oricărui urmaș al lui Hristos, imboldul ambiției sale”.

Armonia cântărilor dătătoare de speranță și cuvântul vieții au rămas în sufletele însetate după adevărul veșnic al multora din Slobozia, Malu, Videle, Orbeasca de Sus, Orbeasca de Jos, Frâsinet, Clănița, Găleteni, Cozmești, Comasca, Ștefanee... roadele lor să fie pentru veșnicie.

Cuvintele psalmilor recitați cu glasuri cristaline de copii și inimi nevinovate au făcut ca inimile să se deschidă și ochii să privească uimiți... Grupuri, grupuri la drumuri și la garduri oamenii așteaptă. Dar nu numai ei!

Ingerii cerului așteaptă de multă vreme ca ființe omenesti, membri ai comunităților bisericii Sale, să conlucreze cu ei în marea lucrare de avertizare și mântuire a sufletelor. Ei... ne așteaptă.

„Si stăpînul a zis robului: 'Teși la drumuri și la garduri, și pe cei ce-i vei găsi, sileste-i să intre, ca să me se umple casa'” (Luca 14,23). Aceasta este lucrarea evanghelistului!

Vasile Feresteanu

Numele acesta și titlul acesta este cel mai prețios nume ce se poate da și de care se poate bucura orice slujitor al Evangheliei, care îndeplinește condițiile care se cer pentru ca în sfintele cărți din ceruri, în dreptul numelui său, să se scrie cu litere, litere ce nu se vor putea șterge niciodată numele: un „om al lui Dumnezeu”.

Titlul acesta se găsește atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament. Unii slujitori din Vechiul Testament au fost atât de identificați cu înalta și sfânta lor slujire încât raportul inspirat nici nu le mai amintește numele lor, nume care li s-a dat la naștere, ci le amintește numai titlul de „om al lui Dumnezeu”. Cît de uimitor este faptul ca slujitorul lui Dumnezeu să fie cunoscut de biserică răscumpărată prin marea sacrificiu al scumpului Mîntuitor cât și de El Însuși, Începătorul și Desăvîrșitorul credinței noastre, ca un om al lui Dumnezeu!

Inspirat de aceste gânduri înalte și sfinte, apostolul Pavel, scriind ucenicului său Timotei și dorind din toată inima să-l pregătească pentru marea slujbă la care fusese chemat, uită pentru câteva clipe să i se mai adreseze cu numele său atât de bine cunoscut de el și de biserică și i se adresează cu titlul ce nu poate fi comparat cu nici un titlu pămîntesc: „Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, și caută neprihănirea, evlavlia, credința, dragostea, răbdarea, blindețea...” (1 Tim. 6,11).

De aici am dedus că un slujitor poate să fie „un om al bisericii”, el poate să-și consume întreaga sa viață numai și numai cu treburile bisericii și se poate întâmpla ca el să nu fie și „un om al lui Dumne-

zeu”. Am putea da ca exemple pe Nadab și Abihu. Nu erau ei oameni Templului? Nu erau ei ocupați cu treburile Templului? Și cu toate acestea despre nici unul dintre ei nu se putea spune că este un om al lui Dumnezeu. Scriptura ne dă și alte exemple ca avertizare pentru fiecare dintre noi: Hofni și Fineas. Nu erau și aceștia oameni bisericii? Nu erau ei angajați pentru toată viața lor cu problemele

El poate să fie un ciștigător de suflete, poate să raporteze trimestrial Conferinței sufletele noi care s-au adăugat bisericii. Aceasta înseamnă ca numărul membrilor din comunitățile lui să crească mereu și, as îndrăzni să spun, că, sub administrația lui, „lucrarea din districtul său merge bine”. Dar este el recunoscut de Cel care cunoaște inimile că este un om al lui Dumnezeu?

Un om... al lui Dumnezeu

bisericii? Dar despre nici unul din ei nu s-a putut spune că este un om al lui Dumnezeu.

Pe vremea scumpului nostru Mîntuitor Isus Hristos ni se amintește de numele unor mari profeți, dar, îndeosebi, de marii preoți Ana și Caiafa. Îndeplineau slujbe înalte și sfinte în Templu, dar cine dintre noi ar îndrăzni să numească pe vreunul din ei ca fiind „un om al lui Dumnezeu”?

Un slujitor poate să cunoască Biblia și să o cunoască mai bine decât oricine altcineva. El poate să redea pasaje întregi din Vechiul și mai ales din Noul Testament. El poate să cunoască viața minunată a Mîntuitorului dar acestea nu pot face din el, în mod implicit, și un om al lui Dumnezeu.

El poate să predice foarte bine. Subiectele lui pot să fie consistente și captivante. Aseculătorii lui pot să rămână satisfăcuți și să-i mulțumească sau chiar să-l felicite. Și totuși, se poate întâmpla ca unul ca acesta să nu fie un om al lui Dumnezeu.

Mai adaug încă un aspect: el poate să cunoască bine organizația, să aplice cu conștiinciozitate regulile, rînduiele și principiile bisericii noastre conforme cu doctrina noastră și conforme cu adevărurile descoperite pe paginile Sfințelor Scripturi. Cu alte cuvinte, nu i se poate găsi nici o vină. La discuțiile pentru promovarea lui în cadrul Conferinței sau Uniunii, votul este unanim și nu se observă nici o rețineră. Personal sînt înclinat să spun: un om admirabil! Un bun slujitor al Evangheliei! Dar poate să spună și Sfîntul Duh care ne cercetează și ne cunoaște: un om al lui Dumnezeu?

Cine este un om al lui Dumnezeu? Din cele descoperite oamenilor de pe paginile Sfințelor Scripturi și ale Spiritului. Profetie reiese cu claritate că un om al lui Dumnezeu este alit de complet golit de eul său firesc, e alit de liber de înclinațiile lui de altă dată și de faptele lui condam-

(Continuare în cop. a 4-a)

1896 — 1990

În ziua de 19 iulie 1990 orele 19 p.m. adormim în Domnul, după o îndelungată suferință, pastorul Tolan Vasile. Încă un venerabil pionier al bisericii advente din țara noastră ne-a părăsit. De fapt au mai rămas foarte puțini bătrâni în mijlocul nostru. Marea lor majoritate au închis ochii în nădejdea răsplătirii finale și a întâlnirii cu cei pe care i-au slujit din dragoste, la ziua răsplătirii finale.

Se naște la 5 oct. 1896 în comuna Moțăței, jud. Dolj, unde urmează cursurile școlii primare. Fire liniștită și meditativă, este atras de viața spirituală a bisericii. Neimpotrivindu-se cerințelor sufletului, urmează școala de cântăreți bisericești de trei ani de la Craiova și pînă în anul 1916 este cântăreț la biserica din satul natal. Este încorporat, instruit și apoi trimis în Moldova, participînd la luptele din primul război mondial. În 1921 este demobilizat și lăsat la vatră.

Zbuciumul lăuntric și evenimentele războiului l-au făcut să caute mai mult pe Dumnezeu. Studiază Sfintele Scripturi și cunoaște adevărul advent. În toamna anului 1921 devine membru al comunității adventiste din Craiova. Aici activează cu mult interes ca evanghelist laic. Datorită activității sale, dorinței și spiritului său misionar, în 1923 este angajat ca misionar al Conferinței Crișana-Banat, locuind la Macea, jud. Arad. Spirit iscoditor și dornic de învățură, este trimis în anul 1924 la Seminarul Adventist de la Focșani, după terminarea căruia lucrează în București la comunitățile București Nord și Popa-Tatu. În 1930 este întărit prin binecuvîntare ca pastor al bisericii advente. Pe certificatul său de „ordinațiune”, cu data de 27 septembrie 1930, semnează frații: St. Demetrescu, D. Wall, C. Popescu.

ÎN MEMORIAM

De acum începe periplul slujirii sale: Tirgoviște, Botoșani, Iași, Cîmpulung Moldovenesc, din nou Botoșani, București, Craiova, Rm. Vilcea, București. O viață de slujire plină de dăruire, o viață de sacrificiu așa cum au știut să dăruiască, lui Dumnezeu, bătrîniții noștri.

A mers totdeauna bucuros acolo unde îl chema Dumnezeu și n-a pus niciodată la îndo-

„O, de aș muri
de moartea celor neprihăniți,
și sfîrșitul meu
să fie ca al lor“

ială planurile și chemarea bisericii. În delegația eliberată la 01 ian. 1931 de Uniunea Română, semnată de fr. P. Păunescu și St. Demetrescu, se precizează că predicatorul Tolan Vasile deservește comunitățile, grupele și membrii răspîndiți în județele Dimbovița, Muscel, Argeș și Olt.

În căminul său se nasc patru copii: Lucy, Vasile, Ferry și Titu, bucurii și griji, motive de rugăciune și recunoștință.

Este greu încercat în familie unde moartea lovește nemilos sufletul său sensibil. Dar rămîne credincios chemării sale și familiei. Este activ și experiențele anilor de lucrare îl fac de folos bisericii și frățietății.

După pensionare și pînă la îmbolnăvirea sa este activ în comunitatea Popa Tatu din București. Suferința l-a făcut să se identifice cu Domnul și Mintuitorul Său și închide ochii plin de încredere și nădejde în răsplătirea finală, viața veșnică. Dintre copii, fiica mai mare, Lucy a fost mereu alături de el, zîmbet, mîngiere și ajutor plin de iubire.

Ferice de cei care adorm în nădejdea mintuirii! Ferice de slujitorii Evangheliei care pot spune împreună cu apostolul Pavel:

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în 'ziua aceea', Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui“ (2 Tim. 4,7.8).

Comitetul Uniunii

acesta încercînd să mă fac util familiei, societății. Dar după o astfel de zi, cu trupul obosit, mereu repetîndu-mi că sînt fericit în urma datoriei împlinite, sosea momentul odihnei cînd, odată cu stingerea luminii, se aprindea parcă mai puternic în suflet dorința după acel ceva sau Cineva. Și pentru că gîndul căutării m-a urmărit luni sau poate ani, în acea seară liniștită am încercat să aflu ce anume îmi lipsea.

De aceea am privit în jur instinctiv (mi-ar fi fost rușine ca cineva să asiste la experiența mea naivă), mi-am pus mîinile pîlnie la gură și cit m-a ajutat vocea și așa gîtuită de emoție, am strigat: „Este Cineva acolo, dincolo de stele?” Dar nu mi-a răspuns decît ecoul care, lovindu-se din deal în deal, s-a stîns pierzîndu-se printre coline. Nu m-am grăbit să trag o concluzie, deoarece știam că distanța care mă desparte de ceea ce se numește „cer” e atît de mare.

Cu toate acestea o umbră de îndoială mi s-a strecurat în odaia și așa inundată de întuneric a sufletului meu. După cîteva clipe, timp în care nădejdea se lupta pentru supraștie, mi-am zis: „Ce-ar fi să încerc din nou. De data aceasta mă voi mai apropia puțin”. Și am urcat pe culmea unui deal care mi s-a părut a fi cel mai înalt din împrejurimi. Am repetat expe-

„Te iubesc cu o iubire vecinică”

De aceea îți păstrez bunătatea mea” — Ieremia 31,3

... Imi amintesc atît de bine ... Era o noapte instelată de vară, cînd liniștea se făcuse atotstăpînă pe această „palmă” de pămînt, unde viața mi se derula fără o țintă precisă, aș putea spune chiar la voia întîmplării. Era ora cînd florile, obosite parcă de înmiresmare, și-au plecat petalele în care culorile se împleteau într-o perfectă armonie, anunțînd stingerea. În acel ceas de întuneric și liniște, cînd numai stelele, ca niște luminițe ce clipeau pe bolta cerului, ofereau imaginea unui cer plin de viață, am încercat să privesc depărtarea ... Am încercat să aflu taina de dincolo de stele, taină care deseori m-a copleșit, făcîndu-mă să mă simt atît de mic într-un Univers atît de vast. Ceva anume, un gînd tainic, mereu și mereu repetat, asemenea unui refren, îmi spunea că dacă aș aduna în suflet toate comorile și toată înțelepciunea lumii, nu ar fi de ajuns pentru a umple golul care se deschidea în mine asemenea unei prăpăstii. Simțeam că mai am nevoie de ceva, de Cineva. Nu puteam spune de ce, de Cine ... Adesea am încercat să acopăr acest strigăt disperat al sufletului printr-o activitate susținută, în felul

riența, însă cu același rezultat. Cu cit încercam, conform planului meu, să mă apropii mai mult de cer, de Cineva care locuiește acolo, vocea parcă îmi era mai slabă, iar ecoul tot mai neuzit. Îndoiala se părea acum că va cîștiga, făcîndu-mă să roșesc de încercarea mea copilărească. Speranța însă, despre care n-am știut niciodată că poate fi o forță atît de mare, îmi șoptea să continui încercările și strigările. Nu eram prea sigur dacă aceste căutări și strigări trebuie continuate în întunericul nopții sau pe culmile dealurilor, dar simțeam că nu mă pot opri aici și acum.

Dezamăgit, aproape de disperare, am intrat în casă, în camera mea în care deseori încercasem să descopăr prin calcule matematice poziția unui potențial Prieten de dincolo de stele, care ar avea sentimente alese față de sărmanii locuitori ai planetei noastre.

Am luat dosarul cu aceste calcule, formule, ecuații care nu mă conduseseră la nici un rezultat concludent, l-am închis, încredințîndu-l sertarului ca o dovadă a eșecului meu, și am făcut un lucru pe care nu-l făcusem niciodată mai înainte: am ingenuchiat (nici eu nu știam

exact înaintea cui) și în rugăciune tăcută, am zis: „Prieten necunoscut! Dacă într-adevăr există și dacă mă iubești cu adevărat, vino la această întâlnire; vino să ne cunoaștem, să ne destăinuim unul altuia. Am atâtea lucruri să-ți spun... Simt nevoia de a fi ascultat... Vreau să-mi despovărez sufletul și cred că prezența Ta mi-ar putea alunga întunericul din inimă“.

Și atunci s-a întâmplat ceva minunat: umbrele îndoielii au dispărut din inimă și o lumină caldă și vie a strălucit în jurul meu. Apoi am auzit o voce care tot la fel de bine putea fi confundată cu muzica stelelor, cu sursul izvoarelor sau cu foșnetul frunzelor copacilor falnici. Un glas blând și liniștit mi-a vorbit: „Sint aici!“ ... „Te iubesc cu o iubire veșnică, de aceea îți păstrez bunătatea Mea“ (Ier. 31,3).

Din ziua aceea L-am cunoscut pe Isus. Din ziua aceea am început să înțeleg câtă nevoie am de El, de prezența Lui, de prietenia Lui. Din clipa aceea cerul mi s-a părut atât de aproape și tot atunci am înțeles că pentru a fi auzit de El, nu e nevoie nici să strig, nici să escaladez vreun deal. Urechea Lui mă poate auzi când îi vorbesc în camera mea sau în inima mea. Și dacă se întâmplă vreodată ca El totuși să nu mă audă, „nu urechea Lui este prea tare... ci nelegiuirile mele pun un zid de despărțire între mine și Dumnezeuul meu, păcatele mele îmi ascund Fața Lui și-L împiedică să mă asculte“ (Isaia 59,1-2, parafrizat).

În zilele ce au urmat marii mele descoperiri, mă întrebam ades cum am putut trăi atîția ani fără El. Mi se părea că acea perioadă a vieții care s-a scurs pînă la cunoașterea Lui nici nu poate fi luată în calculul vârstei mele. Simțeam că adevărata mea viață a început atunci, în acea zi cînd am auzit pentru prima dată vocea Lui.

Au urmat apoi zile și nopți cînd inima era ademenită de vechile deprinderi. Eram ispitit cîteodată să gîndesc la Isus ca la un Prieten care nu-mi cere chiar totul. El este atât de înțelegător — gîndeam eu — încît să-mi ofere și unele momente recreative în relația cu El; îl pot sluji, mă pot lăuda cu prietenia Lui, îl pot numi Domn al vieții mele, chiar dacă uneori mai arunc o privire în urmă, iar acestei priviri îi urmează o undă de regret pentru ceea ce părăsisesem de dragul Lui. Gîndeam uneori că El va fi destul de înțelegător cu încercarea mea de a împăca cele două moduri de viață.

Conștiința mea, care prin cunoașterea lui Isus fusese revitalizată, nu era împăcată cu acest fel de a privi problema relației cu Isus și cu firea veche ce încă emitea pretenții.

Această încercare de a echilibra balanța sentimentelor între Isus și fire a continuat pînă într-o zi cînd mi-am dat seama că El îmi cere totul sau nimic. Am înțeles că El nu Se mulțumește cu o inimă împărțită; că El mă vrea cu gelozie pentru Sine. Cuvîntul Său este suficient de clar în privința aceasta: „Nimeni nu

SONET

„De asemenea, și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu“ (Romani 8,19).

Credință, vino și-mi veghează cîntul ...
Nădejde, adu-mi raza ta divină,
Iar tu iubire, pururea regină,
Dă-mi harul, dă-mi puterea și cuvîntul.

Purtați-mi pașii pe cărări sublime ...
Și ochii dornici mi-i scâldați în soare,
Și-apoi plutind pe raza-i ca pe-o mare
Să sorb tăria ei în profunzime !

Eternitate mută, te-oi pătrunde
Iar clipele din zori le voi reține
Prinzîndu-le în salbe cristaline ;

Și voi striga cu razele din unde
— Ostrov pierdut în largul strălucirii
„O, Doamne, Tu ești Ziditorul firii“.

D. Popa

poate sluji la doi stăpîni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona“ (Matei 6,24).

Am relatat pe scurt experiența unei vieți. Aceasta poate fi experiența mea sau experiența ta; poate fi experiența tuturor acelor care cu sufletul neîmpăcat, cu inima zbuciumată, caută ceva. Sau poate fi experiența acelor care îl caută pe Isus dar care nu știu unde poate fi găsit. Pentru toți cei amintiți mai sus avem vești minunate: cînd ne va copleși dorul după Isus, nu trebuie să facem călătorii lungi spre locurile așa-zise sfînte, nici să strigăm în întuneric, ci să avem simpla dorință sinceră de a-I aparține Lui cu totul. Cînd sufletul va țînji după El precum „cerbul după izvoarele de apă“, atunci tu vei chema și Domnul va răspunde, vei striga și El va zice: „Iată-Mă“ (Isaia 58,9). Ce minunat este Dumnezeuul nostru! Cît de aproape este cerul de noi ca urmare a iubirii manifestate la Golgota! Nu vrei și tu, iubite suflete, să-ți predați viața Aceluia Care și-a declarat iubire veșnică? Nici un cuvînt omenesc nu poate egala chemarea plină de har pe care Domnul ne-o adresează. Domnul să ne dea putere să răspundem pozitiv: „Căutați pe Domnul cîtă vreme se poate găsi; Chemați-Dă cîtă vreme este aproape“ (Isaia 55,6).

Baciu Mihail
Pastor

„Omul nu este stăpîn pe suflarea lui ca s-o poată opri și nu are nici o putere peste ziua morții lui” (Ecl. 8,8).

— La 12 dec. 1989, în urma unei crize de inimă, adoarme în Domnul fr. Zavera Nicolae, membru al comunității Valul lui Traian, jud. Constanța.

Născut la 19 ian. 1931 în comuna Cirligași, Teleorman, vine, împreună cu părinții săi, Florea și Rada, în 1946, în Dobrogea. Aici vine în contact cu adevărul trăit și vestit de Biserica Adventistă și, atras de cuvîntul Scripturii, primește botezul biblic în Biserica Adventă în 1948.

Anul următor, 10 Iulie 1949, se căsătorește cu sora Dinu Lidia și, din această căsătorie, în cămin vor rezulta șase odrasle ce vor umple casa de bucurie și dragălașenie, dar și de răspundere.

Legat de adevăr și de biserică, a fost totdeauna un factor activ în comunitate, fiind interesat în lucrarea de evanghelizare. În comunitate îndeplinește diferite slujbe, simțindu-se legat puternic de departamentul Școlii de Sabat, al cărui diriginte a fost ani de zile.

În urma unei intervenții chirurgicale și a unei crize de inimă, închide ochii în nădejdea adventă, plin de încredere, în făgăduința învierii din morți în ziua răsplătirii finale.

Inmormintarea a avut loc pe 15 dec. 1989 în comuna Valul lui Traian. Familia și cei ce l-au apreciat l-au însoțit cu durere pînă la mormînt. Frații pastori Ban Viorel, Danci Petre, Mocanu Ion și Crăciun Ciprian au rostit cuvinte de mîngiere și speranță pentru cei înrîtași.

Ban Viorel

Adoarme în Domnul fr. Stefanca Petru din comunitatea Moisei, jud. Maramureș. Fratele Stefanca Petru vede lumina zilei la 25 mai 1903 în comuna Slătioara de pe valea Izei. De tînră se alătură bisericii advente atras fiind de adevărul minunat al Scripturii.

În anul 1929 se căsătorește cu tînăra Hojda Ioana din localitatea Moisei, unde se va stabili. Un om demn și un bun creștin, a fost mult timp prezbiter al comunității Moisei. Seriozitatea lui în viața de credință și-n obligațiile de fiecare zi, iubirea față de oameni l-a făcut prețios în ochii tuturor.

Înaintat în vîrstă, la numai trei săptămîni de la moartea soției lui dragi, sfîrșitul a venit fulgerător. În timp ce stătea liniștit meditînd, cu zîmbetul pe buze, adoarme în Domnul.

— Sora Vlasin Sava, membră a comunității Moisei, jud. Maramureș, adoarme în Domnul în vîrstă de 75 de ani.

Sora Vlasin, soția celui ce a fost Vlasin Ioan, prezbiter cu binecuvîntare s-a stîns din viață în tăcere, lăsînd în urma sa un exemplu deosebit al unei vieți consacrate lui Dumnezeu și aproapelui.

Nădejdea scumpă a învierii din morți a mîngîiat inimile celor înrîtași rămînînd în suflet dorința înfîințirii cu cei dragi la ziua răsplătirii finale.

— Sora Ivașcu Vasileca, în vîrstă de 76 de ani, membră a comunității Moisei, adoarme în Domnul.

Mamă a patru copii, era neobosită și harnică, de un caracter nobil. Fire vioaie, plină de bunătate, avea totdeauna un cuvînt bun, de zîdire, de mîngiere și îmbărbătare pe buze. Dumnezeu i-a dat bucuria să-și vadă întreaga familie în credință, primul născut al familiei fiind prezbiter în comunitate.

A iubit credința, lucrarea lui Dumnezeu și familia. O mamă bună și o creștină aleasă.

Frățietatea și familia au însoțit-o pînă la locul odihnei sale temporare, unde așteaptă trîmbițele din dimineața învierii.

„Fericiți morții care mor în Domnul”.

Pastor,
Ciorba Iosif

În ziua de 21 martie 1990 a trecut la odihnă sora Petrescu Elisabeta. Născută în com. Măgureni, jud. Prahova, la data de 30 aprilie 1925, a primit botezul biblic la data de 27 febr. 1949. Sora Elisabeta și-a cîștit numele pe care l-a purtat, fiind un suflet credincios care a slujit pe Dumnezeu cu toate capacitățile sale. A slujit ca diaconeasă și coristă în comunitate. A încheiat viața și slujirea sa în speranța fericită a vederii la revenirea Mîntuitorului, cu cei dragi și cu frăția, pe care a iubit-o.

Cuvintele de mîngiere și speranță ale Scripturii au fost rostite de pastorii: I. Geantă, D. Stănculescu și V. Băluțoiu.

În ziua de 17 mai 1990 adoarme în Domnul sora Răileanu Elena în vîrstă de 97 ani.

Născută la Iași în 1893, sora Răileanu vine de tînră în legătură cu adevărul Scripturii și la vîrsta de 23 de ani primește botezul biblic în Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea, botezată fiind de către fr. P.P. Paulini.

Întreaga sa viață a rămas credincioasă legămîntului său cu Mîntuitorul și, împreună cu soțul ei, a fost de mare ajutor bisericii, mult timp Casa de Rugăciune a co-

munității locale fiind în casa lor.

Inchide ochii în casa fiicei sale din Bucuroști, în nădejdea învierii din morți și a răsplătirii finale.

Inmormintarea a avut loc pe data de 19 mai, cuvîntul mîngietor al Scripturii fiind rostit de către pastorul Virgil Peicu. Frații și surorile comunității Popa Tatu au însoțit-o pînă la locul odihnei sale temporare.

Redacția

— Cu adînc regret aducem la cunoștință frățietății noastre încetarea din viață a fratelui Grăjdinoiu Ionel, membru al comunității Bordești, jud. Vrancea.

Născut la 25 august 1903 în localitatea Bordești, cunoaște, din copilărie adevărul biblic și primește botezul în biserica adventă în anul 1921.

Dornic de a duce și altora adevărul întregii solii îngerești, lucrează ca evanghelist cu cărți și este activ în viața comunității, deținînd diferite slujbe ca: prezbiter, prim-diacon, secretar al comunității și diacon administrativ.

După o lungă suferință, adoarme în Domnul avînd în suflet nestrămutata nădejde a învierii dreptilor la revenirea Mîntuitorului, cînd va avea bucuria întîlnirii cu toți cei mîntuiți.

Cuvîntul de mîngiere al Scripturii a fost rostit de frații pastori: D-ru Dumitrașcu și N. Tănase. Familia și frățietatea l-au însoțit la locul odihnei lui temporare.

„Ferice de morții care mor în Domnul!”

Dumitrașcu Dumitru
Pastor,

În Sabatul din 22 iunie 1990, adoarme în Domnul, după o scurtă și nemiloasă suferință, fratele Daniel Aldea Titu, membru al comunității Aiud.

Născut la 27 septembrie 1928 în comuna Posești, jud. Prahova (al cincilea fiu al lui Tănase și Ioana Aldea), își petrece copilăria în casa părintească, în comuna Comășani, jud. Dimbovița, unde părinții Iocuiu acum. Are privilegiul de a veni la viață într-o familie de creștini, cunosători și trăitori ai adevărului Sfințel Scripturi, membrii Bisericii Advente. Cunoaște de mic necazurile vieții, trebuind să muncească din greu pentru plinea cea de toate zilele. Suferința și moartea au lovit în familie, rămînînd de copil răspunzător de întreținerea a doi părinți bătrîni, bolnavi și fără

vedere. Aceasta l-a apropiat mai mult de Dumnezeu și a găsit la El sprijin, mângiere și ajutor. Incheie legământul botezului în apa Ialomiței și rămâne toată viața un devotat și activ membru al bisericii.

În 1959 se căsătorește cu Nina Rusu întemeind un cămin în care munca cinstită și respectul față de Dumnezeu și aproapele erau legea respectată de toți. Căminul este binecuvântat cu trei copii, Traian, Petrică și Doina pentru care au făcut totul crescându-i în spiritul muncii și al temerii de Dumnezeu, doi dintre ei dăruindu-i lucrării Evangheliei (Traian Aldea — pastor al Evangheliei și Doina, soția pastorului Mitran). Aceasta a fost bucuria vieții sale și motivul multumirilor și recunoștințelor rugăciunilor vieții sale.

Din 1954 trăiește și muncește în Aiud. A muncit cu srg și cu dăruire. Era un pasionat al creșterii oilor și al prelucrării lînii sub diferite forme. A fost un exemplu de dăruire și cinste în activitatea sa.

A activat cu multă rîvnă în comunitate, fiind ani de-a rîndul diacon și prezbiter cu binecuvîntare, ocupîndu-se de problemele și nevoile comunității ca de propria sa casă. A fost de multe ori nelteles în răspunderea sa în comunitate.

A suferit mult și în sensibilitatea sa n-a ripostat dar... s-a consumat și acest lucru i-a grăbit sfîrșitul. În adevăr, am iubi mai mult pe oameni dacă i-am înțelegere mai bine.

Inchide ochii cu puternica încredere în răsplătirea finală.

Ultimile sale cuvinte adresate familiei au fost: „Nu mai este mult și Domnul nostru Isus Hristos va veni. Acolo, pe plaiurile unei lumi noi, voi striga tare ca să mă întîlnesc cu voi”.

Înmormîntarea a avut loc luni, 25 iunie, la Aiud. Familia un mare număr de frați, surori, vecini, prieteni și cei ce l-au cunoscut, l-au însoțit pînă la locul odihnei sale temporare. Au luat parte frații pastori: Ghe. Restean, E. Chețan, E. Niculescu, E. Dumitrescu, Gr. Boia, C. Constantinescu, Fl. Alexandrescu și D. Popa. Cuvîntul mîngietor al Scripturii a fost rostit de frații Ghe. Restean, E. Niculescu, E. Dumitrescu și D. Popa.

Fericii cei ce încheie astfel alergarea vieții lor.

— La numai patru săptămîni de la moartea soțului ei, Aldea Daniel, se stinge din viață, în urma unui accident de mașină, sora Aldea Carolina (Nina). Disparația sa a impresionat prin tragismul ei, prin faptul că după moartea soțului ei nu-și mai găsea liniștea vieții, durerea despărțirii de soțul ei fiind greu suportată.

S-a născut la 13 oct. 1929 în Aiud. De mică cunoaște credința adventă de care se atașează cu tot sufletul și primește botezul pe cînd se afla în familia unchiului său, pastorul Georgescu Victor.

Se căsătorește cu Aldea Daniel în 1959 și au un cămin plăcut, cald,

creștinesc. A fost strins legată sufletește de soțul ei, fiind uniți în toate activitățile vieții, muncind cu sirguință și hărnicie. Se stinge din viață în spitalul din Sibiu împreună cu nepotul ei de cinci ani, Gabriel Mitran, ca urmare a unui nefericit accident de automobil.

De multe ori nu putem înțelege de ce se întîmplă unele lucruri ce afectează profund destinul oamenilor. Tocmai de aceea este dată credința și nădejdea, ca să ne fie sprijin atunci cînd trecem prin valea umbrelor suferinței și morții.

Redacția

— La 31 iulie 1990 se stinge din viață sora Dungu Emilia, în vîrstă de 88 de ani.

Născută în 14 martie 1902 în comuna Văleni-Rupea, primește credința adventă la 10 august 1952 după moartea soțului ei. În durerea ei își pune întreaga nădejde în Mîntuitorul său. Pînă în 1968 este membră a comunității Făgăraș, apoi se mută la fiica sa în București, devenind membră a comunității București-Grant.

Cînd fiica sa, căsătorindu-se, se mută în Israel, pleacă împreună cu ea și devine membră a comunității Haifa, Israel.

Se stinge linistit din viață, așa cum i-a fost întreaga existență, avînd o nestrămutată încredere în făgăduințele lui Dumnezeu.

Joi, 16 august 1990 a avut loc, la Ploiești, înmormîntarea fratelui Dumitrescu Mihai, unul dintre bătrînii comunității Ploiești, care închide ochii cu speranța adventă după o scurtă suferință. Ca un călător obosit de drum, și-a plecat capul și ființa să se odihnească de truda anilor pe care Domnul, Dumnezeu cerului i-a hărăzit să-i trăiască în demnitate și cu recunoștință.

Fr. Dumitrescu Mihai vede lumina zilei la 27 mai 1908 în marea cîmpie a Brăilei, locul cel mai roditor al Bărăganului. Se naște în casa notarului Constantin Dumitrescu unde, alături de ceilalți frați ai săi — toți sante la număr — crește și se dezvoltă bucurîndu-se de o copilărie fericită.

În 1915, copil fiind, în casa părintelui său se afla una dintre cele trei Biblii din sat, ceea ce a avut o deosebită influență asupra educației sale. Și, rînd pe rînd, prin suferințe și jertfe, copiii notarului Dumitrescu și deci și Mihai Dumitrescu, primesc credința adventă, nădăjduind în împlinirea făgăduinței mîntuitoare a Domnului Hristos.

Fr. Dumitrescu Mihai, rămînînd orfan de război, vine, în anul 1923, la Ploiești, unde ajunge un bun

meșter croitor, muncind cinstit pentru piinea cea de toate zilele.

În Ploiești ia parte activă la viața comunității îndeplinind diferite slujbe: diriginte al Școlii de Sabat, la tineret și prezbiter cu binecuvîntare. Sfatul și activitatea sa au constituit un prețios aport adus la dezvoltarea comunității locale și a altor comunități din Prahova.

Se căsătorește în anul 1932 cu sora Mioara Marinescu, întemeind un cămin plăcut. Din nefericire moartea prematură a soției sale aduce durere și jale dar nu deznădejde. După cîva timp, în 1935, sub binecuvîntarea lui Dumnezeu, fr. St. Demetrescu îl unește în căsătorie cu sora Natalia Bărbulescu, refăcîndu-și astfel căminul în care se vor naște trei lăstare: Eugenia, Corina și Speranța. Corina nu va rezista mult timp. Situația după cel de-al doilea război mondial, lipsurile și stresul au contribuit poate la stîngerea din viață a Corinei, o durere pe care numai o inimă de mamă, de părinte o poate înțelege. Necazurile și durerile vieții îl apropie tot mai mult de Dumnezeu mîntuirii lui, slujindu-l.

Colaborează cu generații de pastori și găsește o deosebită plăcere și bucurie în a fi de folos bisericii și frăției. Muzica și arta verificării au fost darurile pe care le-a pus la schimbător. A fost, ani de zile, dirijor al corului comunității și a scris poemele Iosif, Rut, Samson, Daniel, Iona, Copilăria Domnului Isus, Ioan Botezătorul, etc. Versificările îmbogățesc programele tineretului. Pune suflet și dragoste în tot ceea ce face.

Este prezent în viața și activitatea bisericii plin de bucurie și recunoștință că fiul său cel mai mare (Eugeniu Dumitrescu) este pastor al Evangheliei.

În ultimul Sabat petrecut în adunare, urcă amvonul ridicînd spre cer mîini curate și se roagă pentru cel ce avea să frîngă Piinea Vieții. Un accident cerebral pune capăt, în scurt timp, unei vieți trăită în demnitate, temere de Dumnezeu și slujire plină de iubire.

O mare multime de frați, de surori, prieteni și mulți din cei ce l-au cunoscut l-au însoțit pînă la mormînt. La serviciul divin de înmormîntare au luat parte frații pastori: Băluțoiu Victor, pastorul comunității Ploiești, Forray Lăzăr din partea Uniunii, Geantă Ioan, Ianos Ilves din partea Conferinței Cluj, Sersea Pompilian, Sibiuanu Petre, Toma Gheorghe și cel ce semnează aceste rînduri.

Cuvîntul mîngietor al Scripturii a fost rostit de frații pastori, Ghe. Toma, Dumitru Popa, L. Forray, B. Roșca.

„O, de aș muri de moartea celor neprihăniți și sfîrșitul meu să fie ca al lor” (Num. 23,10).

Dumitru Popa

— La 30 august a.c. adoarme în domnul fr. Florea Iordache, membru al comunității Glodeanu-Sărat, jud. Buzău.

Născut la 6 iunie 1922 într-o familie în care munca era legea vieții, a fost un gospodar harnic, zelos și un activ membru al bisericii. A militat totdeauna pentru un înalt

standard moral. În familia sa, în care au crescut cinci copii, s-a străduit să imprime respect pentru adevăr și muncă. Fr. Florea Iordache a avut bucuria să-și vadă toți copiii alături de el în biserică. Om echilibrat și cumpănit în vorbire, s-a străduit să urmeze exemplul divin al Domnului Hristos.

Închide ochii în nădejdea răsplătirii finale.

Înmormintarea a avut loc pe data de 2 sep. a.c. Frățietatea și cei ce l-au cunoscut și apreciat, l-au însoțit până la mormint, mingiați fiind de Cuvîntul Scripturii.

Redacția

Un om... al lui Dumnezeu

(Urmare din pag. a 12-a)

nabile și are o dorință atât de irezistibilă de a se consacra fără rezervă în fiecare dimineață și la fiecare ocazie care i se oferă, încît Duhul lui Dumnezeu își găsește plăcerea să-l umple mereu, să-i ungă buzele mereu, să-i însoțească predicile și cuvintele mereu și să-l folosească în așa fel încît de fiecare dată Mîntuitorul să fie înălțat în ochii tuturor cu care se întâlnește și să fie arătat ca Singurul mijloc de salvare a oamenilor.

De aceea despre Mîntuitorul ni se spune că, atunci cînd și-a început lucrarea Sa mesianică, după ce a plecat de pe malurile Iordanului era plin de Duhul Sfînt (Luca 4,1). Despre apostolul Petru și ceilalți credincioși din camera de sus din Ierusalimul de altă dată s-a scris că toți s-au umplut de Duhul Sfînt și mult așteptata eră creștină a început. Lucrul acesta nu era o ocazie trecătoare ci permanentă. Cînd

împreună cu ucenicul Ioan au ajuns în fața sinedriului, stă scris că „Petru, plin de Duhul Sfînt, le-a zis“ (Fapte 4,8). Cînd mult cunoscutul Pavel și-a început activitatea sa prodigioasă a început-o pentru că era „plin de Duhul Sfînt...“ (Fapte 13,9).

Și de atunci pînă astăzi oamenii lui Dumnezeu au fost plini de Duhul Sfînt pentru că s-au golit de ei înșiși, și-au curățit inimile și viețile prin scumpul sînge al Domnului Isus, s-au consacrat fără rezervă în slujba Lui, au avut ca singură țință a vieții lor proslăvirea numelui lui Dumnezeu și a arăta semenilor lor pe Acela care „poate să mintuiască în chip desăvîrșit, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“. Bucuria care îi umple inima și sufletul este aceea ca, în marea zi a revenirii Mîntuitorului său, să poată ieși în întîm-

pinarea Lui nu numai el, nu numai cu familia lui, ci și cu toți aceia pe care i-a pregătit pentru acest eveniment glorios și mult așteptat. Cum va vibra inima lui și cum i se vor umple ochii de lacrimi de fericire cînd, chiar de pe buzele Lui, va auzi cuvintele care vor constitui pentru el certificatul cerului pentru lucrarea și succesul lui plăcut și deplin: „Bine rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, Eu te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria Stăpînului tău“ (Matei 25,21).

Să ne rugăm, să ne consacram și să lucrăm ca niște oameni ai lui Dumnezeu. Aceasta este dorința Mîntuitorului. Este și dorința noastră? Sîntem oameni ai lumii, ai bisericii sau ai lui Dumnezeu?

Pastor pensionar,
Hrant Artenian

Curierul Adventist

Revista „Curierul Adventist“ este organul oficial al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar

Redactor : Dumitru Popa

Secretar redacție : Coconcea Octavian

Comitetul de Redacție :

D. Popa, O. Coconcea, N. Dumitrescu și L. Forray

Redacția și Administrația

București, str. Plantelor nr. 12

Telefon 20.42.07